Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

Năm thứ tư • Bộ mới • Số 397 • 3đ. • Thứ Sáu 22-12-1967

HÔM NAY : TRANG ĐẶC BIỆT KỊCH - TRƯỜNG

bình minh

CƠ QUAN ĐẤU TRANH CỦA NHÂN DÂN MIỀN NAM

XUẤT BẢN HẰNG NGÀY

CHỦ-NHIỆM : VÕ-VĂN-ƯNG — TỔNG THƯ-KÝ TOÀ-SOẠN : LÊ-HIỀN

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 211 Nguyễn Thái Học Saigon — Điện thoại : 25.575 — 24.195 — HỘP THƯ : 219

Cô Đồng

SAU 3 THÁNG TRỜI VẮNG MẶT

LỆNH XÉ XÁC

THIẾU HIỆP HÀNH

● CỦA LÃ-PHI-KHANH

cùng 4 chuyện dài sôi-động nhứt từng đăng trên

THỜI-ĐẠI

TÁI XUẤT GIANG HỒ TRÊN NHỰT BÁO

bình minh

Sẽ ra mắt chiều ngày 27-12-67

Đ.Đ. Liêu Minh nói về « vụ án Miền Trung »

Lên án người Mỹ can thiệp vào nội bộ VN, tiếp xúc với V.C.

SAIGON.— Trong một cuộc phỏng vấn dành cho báo chí tối 20-12 tại chùa An Quang về vụ án Miền Trung, Đại Đức Liêu Minh đã cực lực lên án chính sách của người Mỹ can thiệp vào nội bộ Việt Nam, ngay cả trong vụ án này.

Họ là ân nhân của chánh quyền hữu hiệu

Trong tuyên cáo Giáo hội không yêu cầu án xử vì họ là ân nhân của Chánh quyền hiện hữu và quốc gia đàn tộc. Giáo hội không yêu cầu nhà chấm quyền bắt xử, là bởi nhà cầm quyền không có quyền bắt xử, hơn nữa ai cũng biết tạo nhân và thủ phạm vụ án này là nhà cầm quyền, khi mà người ta muốn cắt đứt mọi tình cảm của nơi lại giữa nhà cầm quyền và đàn chúng, nên trong một kế hoạch của một chánh sách nhằm tiêu diệt tiềm lực ái quốc đàn tộc bị trị.

Khi mà quốc hội, nhân dân Việt Nam và thế giới đều biết rõ rõ ràng 26 vị ấy là chánh phủ quốc gia chân chánh vì chủ quyền đàn tộc, thì việc ra trước vành móng ngựa cho họ. Dù từ hình, họ cũng rất là nân nguyên vì họ đã trọn lành với đàn tộc rồi, đời đời qui hồn.

Lên án chánh sách của Mỹ

— Nhiều tin tức xác đáng là người Mỹ đã cho rằng : « Cái mới ngại ngùy hơn nhất vì quyền lợi của nước Mỹ tại Đông Nam Á cây không phải là Cộng Sản mà là Phật giáo vì dự Phật không chấp nhận bất cứ một thứ sắp lệ hồn nhân trên đất nước hợp nên nếu đã cho Phật giáo VN mạnh thì PG Nhật Bản Thái Lan v.v., liên kết nhau tự tôn tự vậy giữ vững độc lập truyền thống văn son của bộ thì quyền lợi Nước Mỹ sẽ không cần chủ đương. Sắc lượt 5166 chưa phục hồi cho phật giáo, để cho phật giáo ngôn nghĩng. Hy lại cho tấn công thêm vụ đưa 26 người bị giam giữ vì trành đến cho chủ quyền đàn tộc, để Phật giáo khởi xướng, để làm tội Phật giáo triệt hạ, khinh khi Phật giáo tận gốc rễ nữa, một việc làm mà thật hoàn toàn trái ngược với Chánh sách đại đoàn kết quốc gia của chánh quyền của 2 Tướng Thiệu Kỳ.

Họ cảm ngang nhiên vượt qua mọi thủ lệ ngoại giao để tiếp xúc với MTGPMN ngay tại Saigon, lại còn hô trợ cho MTGPMN tại Liên HQ nữa, mặc cho Chánh quyền sắc lực phản đối.

— Chúng tôi nói Mỹ những tay trong vụ án đài hỏi chủ quyền nơi là vi chính Mỹ đã nhòng tay dan tộc đàm mòn trong vụ đòi hỏi chủ quyền nhỉnh năm 66.

— Chúng tôi nói Mỹ những tay trong vụ án đài hỏi chủ quyền nơi là vi chính Mỹ đã nhòng tay dan tộc đàm mòn trong vụ đòi hỏi chủ quyền nhỉnh năm 66.

Bác sĩ Mẫn khai trước Tòa vai trò thật sự của mình:

Ở TRONG THẾ « KẸT »

và nhiều lần xin từ chức

★ Vì Trung ương có lịnh gặp Bác sĩ ở đâu bắn ở đó nên phải lánh mặt trong một ngôi chùa

★ HẦU HẾT CÁC BỊ CAN QUÂN NHÂN ĐỀU KHAI LÀ TUÂN LỊNH THƯỢNG CẤP VÀ TRANH ĐẤU CHO OHLH

SAIGON. — Tòa án Mặt trận vùng 3 chiến thuật tái nhóm ngày 20-12, tức là ngày thứ hai của vụ án miền Trung, để nghe lời khai của các bị can quân nhân can lại và bị can dân sự duy nhất là Bác sĩ Nguyễn văn Mẫn,

Tranh đấu theo lịnh thượng cấp và cho Quốc hội tiếp hiến

Hầu hết các bị can quân sự đều khai là họ tranh đấu theo lịnh của thượng cấp hoặc của Tuyên ủy Phật giáo vì họ là Phật tử. Cuộc tranh đấu của họ là nhằm đòi hỏi một Quốc hội lập hiến để tiến tới một chánh phủ dân cử.

Như bị can Trần Ý Tiến phương Sanh khai rằng nghe chúa Đà Nẵng bị tấn công nên đem đơn vị về giữ chùa và giữ chức chỉ huy phó tiểu đoàn 2 Lực lượng Cách Mạng.

IV Bài v Ngọc khai là được sự đồng ý của Chánh tướng Chánh tòa phúc tham gia phong trào với tư cách tôi chân. Bị can khai rằng mình bị đánh 2 lần ở cục an ninh buộc phải khai rằng mình toan phá cầu sự việt thì bị can chỉ hăm phá cầu vì phần bên kia cần có 1 tiểu đoàn TQLC hàm đạn tấn công qua đoàn vị của là can.

Không bị truy tố mà còn lần cấp

Vấn thơ lời bị canthỉ chính Đại úy Nguyễn Hòa ra lịnh di chuyển đơn vị của ông mà sau đó ông lại không bị truy tố.

TÙ Vương hiện Đội cho biết đơn vị ông do Thiếu Tá Vinh Biêu, Tham mưu Trưởng PPQ lập danh sách vào lực lượng cách mạng và vì tình thân Phật tử nên ông tham gia.

Bị can lấy làm lạ thế mà mà Ông Vinh Biêu không bị truy tố mà còn thăng cấp Trung Tá nữa.

TÙ Lê văn Thiện khai rằng chính mình là một trong những người cùng góp đồi hỏi dân chủ, nhưng khi nên Đại úy C.H đòi ra thì chính mình lại ở trong vòng lao lý.

B.S Mẫn tới đã nhiều lần xin từ chức

Bị can được thẩm vấn sau cùng và nhiều người chứ đại nhứt là B.S. Nguyễn văn Mẫn, nguyên thị trưởng Đà Nẵng.

Ra trước vành móng ngựa BS Mẫn bình tĩnh xin tha cho ông kể lại tóm tắt diễn tiến xảy ra để làm sáng tỏ vấn đề. BS cho biết vụ biểu động miền Trung là do phong trào Phật giáo gây nên, bắt đầu cuộc tranh đấu là đòi phục quyền cho trường Nguyễn Chánh Thi.

Khi phong trào mới phát động với tư cách Thị trưởng Đà Nẵng BS Mẫn đã bắt được 2 học sinh với nhiều truyền đơn chống đối, nhưng khi đưa 2 học sinh đến chuẩn Trưởng Chuẩn tư lịnh vùng 1 thì ông ra lịnh thả.

Theo lời khai của BS M trên ngày 11-3 và 3 Hai đức đã xin gặp ông. 3 Đại đức có trình bày về vụ trường Thị việc đòi cô Q.H và đòi phục quyền cho Cách mạng. Ngày 11-03 và sau cùng 3 Đại Đức đề nghị với ông để mở cuộc nói tiếp thể phải đồi chánh phủ trung ương ông không đồng ý đề nghị ấy và khuyên muốn làm bất cứ một công việc gì thì nên từ từ.

Nhưng vẫn... xuống đường

Thế rồi đến 14 giờ cùng ngày mở cuộc nói tình bất thần xảy ra. Vì là một tín đồ Thiên chúa, B.S. Mẫn lo ngăn sẽ có sự hiểu lầm không hay, nên ông đã xin Trung ương cho ông từ chức nhưng không được. BS Mẫn cũng có xin từ chức nhiều lần với Trung Chuẩn và Tướng Đinh, nhưng đều bị từ khước.

Bị can BS Mẫn cho biết khi bắt buộc phải giữ chức vụ Thị Trưởng ông phải tỏ ra thân đến, nếu không thì mọi cuộc đã mất sẽ diễn ra. Bằng cớ là chính ông Tư Lịnh Vùng của mình đã với tư cách Thị Trưởng ông đến làm sao hòa.

Tòa đã tạm hoãn phiên tòa BS Mẫn cho biết dưới sự chỉ huy của ông, lúc bây giờ chỉ có một vài trăm cảnh sát mà thôi.

Trả lời một câu hỏi của luật sư B.S. Mẫn cho biết: ông phát sóng cho nhóm viên của mình là để tự vệ hợp pháp. Bằng cớ là thì bộ chưa có phản ứng gì tức sao cả.

Tòa đã cho phép cho Trần Ý Tiến và Đại úy Hòa được ra lịnh mật và khi tự vệ cho nhóm viên thuộc họ có giấy phép quyền mang vũ khí thôi.

Tòa tạm dinh hồi 11g.40.

*Bác sĩ Mẫn, cựu Thị trưởng Đànẵng, bị can dân sự duy nhất của vụ án miền Trung, bị can dân sự duy nhất của vụ án miền Trung, đã nghe lời khai của các bị can quân nhân can lại và bị can dân sự duy nhất là Bác sĩ Nguyễn văn Mẫn, cựu Thị trưởng Đànẵng

bình minh · Kịch Trường

DIỄN ĐÀN CHUNG

Tìm hiểu trạng-thái 1 sân khấu bắt đầu tàn mạt...

Hay câu chuyện một vở hát «chà đạp» ký giả K.T.!!

Một khán giả : NGUYỄN-THÁI-SƠN (Chợ lớn)

Trách nhiệm tinh thần liên đới : Soạn giả ? Ký giả K.T ? Khán giả ?

Có những người không đủ tư cách để nói điều hiểu một đoàn hát ! Có những người không đủ trình độ để kinh nghiệm, đáng lý phải lìm đáo, lại đi làm Báo ! Do đó, sự đốt nát lạp trang trên đầu não một đoàn Cải lương, đã ra nhiều tệ trạng.

Ví dụ :— Tôi tính điển hình khi chiếu đoàn hát để khán giả rạng mặt Thiệu cầm, Trường hợp này, người ta thấy trong thực tế, đoàn TTL đã gặp phải.

Đánh cũng sự suy sụp và đã vở của một đoàn hát, ít nhiều cũng là chuyện buồn của bầu bì, nhưng giới mộ điệu sân khấu vẫn cầm thấy nói xa không ít, khi họ đã qui mến giới ca kịch sắc thung.

Soạn giả giết đoàn hát...?

Một bậc đánh hiểu biết sẽ đặt vấn đề rất kinh nghiệm trong một thời gian qua, sân khấu của mình nặng vì loại tuồng gì, không ka ch.ch. Tại sao các đoàn hát khác ăn khách, nó đã nghệ vai trò soạn giả nên tìm cách «cứu ngày» bằng cách đưa lên sân khấu những vở tuồng nào gây được thương cảm nên đông khán giả.

Nếu soạn giả biết đoán hết lẫn ngày, mà cần tăng thêm vở tuồng gây sự chán ghét, phá tôm của khán giả, chẳng khác nào soạn giả đưa dao cho khán bì để bẹ tay đâm vào bụng họ !

Chỉ có Bầu Bị nông sẽ vẫn hiểu hết ! Bởi vì đã đặt...đâm bài ba lá trên sân khấu.

Ký Giả Kịch Trường thế nào ?

Khi thất bại thường có nhiều trạng thái tâm lý khác nhau ! Bầu gánh Cải lương thì... rất dễ giận một số ký giả kịch trường, vì nếu thấy sự suy sụp không thể nào vào vai trò ký giả kịch trường đã... cứu ngày, thì chợt cái mừng... vạn năng rất cầu đối với họ để bà đã ít nhiều !

Do đó, người ta lại thấy những mâu đầu giả... hết sức mau rạp khi điển viên mà tả một nhân vật ký giả Kịch trường bị xách chỗi chả rượt đập cách nhục nhã bởi thân sinh mới đáo hát. Dù rằng sự thật người đời chẳng có chuyện đó ! Thêm nhiều đất thuại vô cùng mau trả để tập trung sự ma lý vào nhân vật điển hình Ký giả Kịch trường cho thấy sự tanh hôi của người ngồi mâu. Đánh rằng... trong giới KC KT vẫn có nhiều con chiên ghẻ !

Không bôi nhọ cả giới ?

Vở tuồng « ĐCB » có nói rõ trong tâm chương trình là không quơ đũa cả nắm, nhưng trên sân khấu vở tuồng không cho thấy sự bổ cục mà là hai loại nhân vật điển hình tốt và xấu của ký giả KT xung đột nhau, rồi tốt tất thắng trước sự thâm hại đau đớn của kẻ xấu Mà chỉ... dựng đứng vai của chuyện bão thân nó đã hết sức VÔ LÝ và ngôn ngữ ba que, xô la của bọn điều đường xô chợ thông dụng đã bộc lộ đã tâm của người muốn bẹ nhục cả một giới trong văn học nghệ thuật xử ấy, không liên hiểu cho giai đoạn triển vọng thoát ngay cần một đoàn hát bị khán giả bỏ rơi.

Việc làm đó tự nó đã «đại bị giá» những người đàm chấp nhận sự như nhợp để diễn ra trên sân khấu như là một... ở ut ở thoát ra tờ tâm hồn mình.

Khán giả chúng ta thấy gì ?

Chúng ta đợ chứng rằng... Bầu gánh hát vừa mới mở cuộc nếm thử vào lòng giới ký giả K.T mà chính bộ đã có lần mở tiệc tại tiền lầu nây, tiền lầu nọ, viết thiệp tràn trọng kính mời, không muốn sốt một ký giả KT nào mà bộ định... « lợi dụng» Nhờ giới KGKT đã mật mũi bộ được nở nang khi khán giả đọc báo thấy... ông bầu nọ, bỉ bỉ kia là giới dưng đến (chớ không phải loại ba tiqua) nay ra lẫn đoàn hát để phụng sự nghệ thuật, chứ không phải đó... tế tế vở kỳ gì hôm nay, rồi chửi bới ở ngày mai.

— Phải chăng Bầu Bì cũng là điển viên ? Cũng có bộ mặt vui tươi lắc... ngoại gian ban đầu. Vẻ cũng bộ mặt đó, thay đổi trên trào, để ngăm mâu phun vào mặt ký giả ?

Khán giả chúng tôi buồn cho giới văn học nghệ thuật xử ta đã làm vào tình trạng bí đát, có những hiện tượng quái đản, kết những chuyện tình ái lăng nhăng, tôi đành đâm nhau, chửi bới nhau, rồi lại dùng sân khấu... bắt khán giả phải nghe mùi khó ngửi, bắt khán giả phải nhìn những sự cống xuyng vô tâm không chín một rung cảm nào trước nghệ thuật.

Dĩ nhiên lãi phải vẻ phần ai, ở đây không có tôn nào xốt xắc nếu những người liên kết tự bọ đã không có tôn ân lương tâm. Ở đây !

Chúng tôi chỉ đầu xin là vì khán giả như chúng tôi bị mức tối mãi tiền vẫn phải ngồi xem họ làm chiện khu thiu trên sân khấu mà tự họ mình đánh đã sân khấu ngăn thuật phụng sự khán giả.

— Chân quá !

THIÊN HẠ ĐỒN RÙM

RĂNG : Tại hong rạp Quốc Thanh, nơi các quán nước có nhiều bông hoa rất diễn dáng, các ký giả kịch trường nói nhỏ mí nhau... còn phía mới «mác mưu» của tụi THL !

RĂNG ; Đạo này đoàn hát đó tới lúc bị Tô vật cho dở sống, dở chết... nên phải bày trò ... để gây phần ứng mạnh của toàn thể các bảo KT như vậy tức là... quảng cáo rầm rộ mà «miễn phí».

RĂNG : Nếu ký giả K.T nhất tề làm rộ, thì khán giả tò mò kéo tới xem nghẹt rạp. Chúng nó sẽ nói là Tuồng hát chửi bậy ba đó mà... « xúc xe » ! Phải để chúng « xúc xẻnh » đã đã. Hề hề !

RĂNG : Có soạn giả dịch phóng tác một vở hát tựa đề là « ĐỜI CHUNG BÀO TUỘT ». Hát để cười rầm cho đui chớ... đếch thèm chửi bới ai. Đoàn hát nào muốn điều đình mua gấp bản quyền hãy tìm ký giả Phi Sơn kiêm soạn giả PHI MÃ.

RĂNG : Vài ông «già ĐA» trẻ n sân khấu của vở tuồng ác ôn còn đồ nọ cầm chổi chả rượt đánh ký giả... Hoài Ngọc bảo P.S. hãy vào xem, chúng nó chửi mày đó... P.S nói « vậy hả » và cười như mơ !

RĂNG : Có người nói soạn giả Quy Sắc có « nhà ý » thân tăng cho một đoàn hát nọ gởi «thuốc chuột» để uống đó... cho phê và sụm luôn !

RĂNG : Ông, Bà bầu nọ sau khi hăn hạnh được lãnh gói «thuốc chuột» ở uống xong bèn... ở hự vì ngờ lầm là thuốc bổ, không bổ bằng đọc cũng bổ bằng đi.

RĂNG : Ông Bầu đoàn Dạ Lý Hương sẽ mở cửa hiệu mãn bảo cho đui. Các khán giả xem hát xong, sống ngày xem báo, dí nhiên là tờ báo cũng lấy tên Dạ Lý Hương.

RĂNG : Có người đề nghị Giải Thanh Tâm vẻ tuồng hay năm nay nên sắng chế ra thêm một «Huy chương Chi» để dành tưởng thưởng cho vở tuồng « Đời tư đào lẳng» và thay vì trao Huy chương cho Trúc Khánh Linh nên trao ngay cho Quy Sắc.

RĂNG : Một ký giả K.T, trẻ họ Hoài lấy làm tức bực khi thấy có kẻ...suýt bị «gỏ» lon vẻ tài oánh ký giả Cầm Thi mấy bạt tay chạy cầu cứu và anh đã ra tay «vớt» cho đạo nọ mấy bì i khỏi di don. Bi giờ trả ơn ký giả K.T bằng cách... tệ lậu quá ! « Người Nam-Việt không bao giờ như vậy !»

KHẢO LUẬN VỀ Diễn xuất của Diễn viên

Kịch sĩ BÀY NHIÊU

Tôi đã xem Louis JOUVET BARRAULT, BRINGO và GEORGES MILTON mà Trời đã ban cho họ quá nhiều vẻ «kịch tính» Không thấy họ hát là lúc tuồng thực hay đương diễng trò trên sân khấu mà chỉ thấy họ là nhơn vật ở ngoài đời, đã là họ đã đến mức tinh xảo rồi chăng.

Nhưng, bạn NGỌC LINH viết trong quyển «Đạo diễn và diễn viên» (trang 83 giảng thêm cũ cổ ý, nói chơi : «Vie Chrone» nhưng đúng với ý nghĩa là : «HAI BẢN NGÀ SONG SONG, TÔN TẠI MỘT ; UC» Cho nên bạn đọc nói riêng, Kịch sĩ nói chung từ thuở sinh ra đến ca hết tài giỏi, có ai hiểu «HAI BẢN NGÀ...» trong mộ nhơn vật « TUỒNG — KỊCH » khi ra sân khấu lại có người «THỨ «HAI» (?), nhờ «NGƯỜI THỨ « HỨT» của điển viên là đồng cơ «thúc đẩy bản ngã THỨ HAI» chạy đặng lên cho bản ngã thứ hai «tớ thành người sống.

Đây, với thái độ NOITAM và NGOAI HÌNH.

Như đoạn trước tôi đã nói về kịch sĩ L. JOUVET và điển phái có một L.JOUVET (ai chăng (?) cũng như Ngọc thư nhơn hai bản cần tác giả đã đưa lên thì cũng không gì khó hiểu, nên hiểu đó là diễn xuất và đặc của điển viên đã được sự huyền luyện của « THẦY HÁT — ĐẠO DIỄN » (Pénétrer jusqu'au sur arcanes d'une Science d'un art) hoặc «XUẤT THÂN » (Extase).

Kết luận đoạn này: Đạo diễn Tây hay Tây đều quý ở chỉ, một quan điểm về nghệ thuật diễn xuất không khác nhau cho lắm

V.I.— NGHỆ THUẬT DIỄN XUẤT NGOẠI HÌNH,

«Nhiệm vụ ra mực tiêu chính của «điển viên là phải biến hiện cho, «được con người trong vở kịch, cho «sống đặng trên sân khấu. Làm tôn «vinh phẩm nhân đối với sân gỗ, «đạo diễn vẻ khán giả. (trang 8%)

Lẽ tất nhiên, người kịch sĩ phải có khả năng vẻ điển xuất mà toàn thân của kịch sĩ — nói cho mau hiểu hơn là tay chân mắt miệng vẻ tâm... đều là cái dụng cho nghệ thuật diễn xuất — là «điển hiện» đay nhớt của tuồng người kịch sĩ— Cũng hiểu biết nhiều, càng khó nhọc nhiều,.

Nhớt là là ĐỐI MẶT là nói mắt là mặt yên sẽ cần nhớt của kịch sĩ sẽ hai : đối mắt của điển viên «là «điển tập Thầy Đạo diễn cho điển viên, hoi đặ mắt là mặt«Điệp lực» mạnh. «Nếu kịch sĩ nào mà có đôi mắt «hyp» là vô phước nhớt cho nghề nghệp.

Biết tăng ; toàn thân của kịch sĩ không có «mắm» nên vô dụng, song chỉ có đôi mắt là «mắm» cần thiết «a «mắm» nên điển viên «a «mắm» Bạn nhiều cần bão cho thuật diễn xuất Bouin thương sân cầu vui cười bón tối, thọn thường lẽ đăng vân... vân đặc biệt lý trong cấp nói của điển viên.

Có thể khán giả hiểu thấu mặt cách rõ ràng các điển viên khi làm «Mâm» ở đặng tác nào đến nhớ cấp mắt của điển viên. Nếu cấp mắt đó tinh ranh «mm tinh chẳng khác hồ luôn «mm mà tên bản bão, cho khán giả «đi «ắt hiểu đến ra (Mê) sẽ đưa khán giả đến sự mê, thu sẽ linh hồn của khán giả... nên được cấp mắt « QUYỀN RỦ » mà điển viên hiểt xử dụng khác hiệt tùng tai tuồng thì đu. tay chưa có «lò» bộ cũng đến cấp mắt hiểu lại một phần «Vẫn liêng» của thuật diễn xuất.

Tôi cho nhớ lại của Kịch Sĩ kiêm soạn giả L. BARRAULT mà trong đại bội nghệ ở tuồng được rạp ATTHÉNÉE Paris (1931).

« Cấp mắt của Kịch sĩ tối ư là « quan trọng, là một yếu tố của thiết, « là một sự hiện của bản, là « bao gồm cả linh hồn « và xác thịt, là một cấp đến « PHÁ » hãng ngăn điện quan sáng « rực để đưa đường cho khán giả « thấy một cách rõ ràng sân khấu vẻ « nghệ thuật lý ẩn của điển viên.

« Nếu Kịch Sĩ không tự tin luyện, « không tinh ranh, không hấp dẫn « không dắt dẫn được khán giả, «thì vẻ điển viên là cấp mắt chết «của kẻ mù». (vở tay thật lạn).

Tôi đã lên mình theo sân khấu 33 năm. 1921—1954, đã «tăng dưng» ra lãnh việc tập tuồng lẽ mới sau) và cũng đã từng chịu sự tập tuồng của thầy tuồng (đành tự hãi nữa) hay của «trò» (chơi đa la tuong théâtrale sẽ nói sau)... chưa ngộ cái vẻ cấp mắt vẻ cũng không thấy vẻ đặc vẻ cấp mắt mà nghe ba dạy «điển» tuồng vai tuồng, cũng chính thầy tuồng (hồi nữa) vẻ «xếp la trò» thuở trói đắt., cũng chẳng hiểu cách lắt nào đúng cách nào sai của «điển kép» (cũng đành tự hãi nữa). Thực tế hơn là Thầy tuồng vẻ « xếp la trò»» hãi thuở mới có «đặp» ca hát ra đời tập la tập. dạy là dạy chớ có hiểu hết rành rẽ gì vẻ «Ca ngâm hát tuồng » !

Đến ngày tôi nên kha khá vẻ nghề ca hát mới nhận biết cấp mắt kịch sĩ thật tài quan trọng, mới hiểu được cái khó khăn của cấp mắt là một điều kiện tối yếu của thân tăng người kịch sĩ, (Nó) là điều kiện quy nhứt trong các điển kiện có đủ khả năng cần kân của kịch sĩ nói chung, lại hiểm thêm những cái liết đáng chú phải điện như : Lũ Bá liết Điển Thuyền, Đường minh Hoàng liết Dương quí Phi, Tô quốc liết Gia Thị (Vy Thái Tử) vân.. vân.. Bao nhiêu cái liết tính tế, tuyệt vời mà cần phải bao nhiêu cái liết ẩu sâu tìm đọm, nhân liết đau thương, những giết lẫn thân tình, những đoạn hàng rơi lệ ấy, những giọt nước thay thao khoé lâm cho bao nhiêu khán giả khóc thảo rầm rét, khán giả sau lưu lấy tuồng theo mặt lớp mà cấp mắt của người kịch sĩ dương tuồng trên cuối lẽ trên sân khấu trong một chính bi thương ai «đang» phải cấp mắt đó bi ai, đầy cảm lực của Kịch Sĩ đã đưa khán giả theo cái đau sầu bi thảm đã chăng ?

(Còn nữa)

TẠM GÁC

Hôm nay, trang Kịch trường xin gác lại các bài thường lại. Xin bạn thứ lỗi.

B.M.

Nghệ sĩ và chúng tôi minh định thái độ như thế nào trước sự khác biệt giữa GIẢI DIỄN VIÊN XUẤT SẮC VỚI GIẢI DIỄN VIÊN TRIỂN VỌNG CỦA GIẢI THANH - TÂM ?

Bài của VĂN LƯƠNG

Trước tiên, Giải Triển Vọng...

Trước khi viết đề, chúng tôi muốn đi ngược thời gian, để tìm hiểu... nguyên nhân sự hiện diện của Giải Thanh Tâm. Nếu chúng tôi không làm thế, lúc bây giờ anh Quốc có nhà ý muốn « lăng xê » đào tạo Thanh Ngọc, mà anh nhận thấy cần ký giang trên đã tiếc, nên đã tạo ra một khích lệ tinh thần thì sẽ...tiến mạnh hơn nữa.

Giải Thanh Tâm ra đời đã ném cũng đã nhằm Thanh Ngọc, nhưng lúc bây giờ, người đã giải thấy «Ngọc» việc đặt tên cho giải đã gọi là giải diễn viên xuất sắc. nhiệt ?

Vì đặt nhiên đưa thành Ngọc lúc bây giờ vào một địa vị quan trọng như vậy thật không hợp lý mà để vào vị trí «diễn viên» triển vọng nhưng thì... không ay gì xui lắm.

Sự cân phân đã đã giếp changuồi chủ giải được yên tâm khi tạo «thể đúng» cho giải.

Tính cách xác định tài năng...

Bởi vì thoạt tiên phải giải Triển vọng, mà không lấy yếu tố thật giản đã qua để cho thấy Thanh Ngọc sẽ phát «triển nhiều, thì làm sao có lý do phát giải ?

Chúng tôi thấy, rất tiếc là khi đặt giải, Giải Thanh Tâm không có liên 2 Giải (giải Diễn viên xuất sắc và giải diễn viên triển vọng) cùng một lúc đề...cụ xác định sự Khác Biệt mặc nhiên phải có của 2 giải kể trên.

Đánh rằng giải Triển vọng cần cấu cứ vào số tuổi như điều lệ đã quy định.

Sự khác biệt đã đã nằm ngay trong hai danh từ, đã nhiều giá trị nội dung của nó công phải không giống nhau.

Đánh rằng muốn được chọn là diễn viên triển vọng nhớt thì cũng phải có những yếu tố đặc biệt nhất trong hiện tại, thay vì nói là trội nhất lớp nghề ở đăng lên, nhưng đã sao cũng vẫn chưa ở trong vòng... hứa hẹn một tương lai rực rỡ hơn ở một năm sau, hay trong nhiều năm tới.

Trái với giải triển vọng, Giải Diễn Viên Xuất Sắc không mang lấy tính cách Phòng Đoán mà nó nó tính cách Khẳng Định. Khẳng định nhận : Anh hay cô đã là diễn viên xuất sắc trong đó số 67 vừa qua nhưng chưa kha (nà cũng có thể) là diễn viên xuất sắc của năm 68 nữa... vì lẽ do nào đó sang năm có, hay anh chị nào khác. Nhưng Giải đã xác định một cách qui quyết rằng... năm 67 rồi, hay anh nường đăng với danh hiệu DV xuất sắc nhất.

Có sự lầm lẫn giả trị giải triển vọng...

Nhiều người sẽ đoạt giải Triển vọng mà không hiểu rằng nó không giống như giải xuất sắc, mà giả trị nó cũng có phần... «khiêm nhường» hơn. Do sự không thông hiểu đó nên thay vì nghệ sĩ đoạt giải phải KHIÊM NHƯỜNG họ lại tự cao tự đại và sự tự cao đó đáng lẽ phải ở trong tâm lý những diễn viên đoạt HCV «giải xuất sắc».

Vì mục đích của giải Triển vọng chỉ nói về giá trị mặt phác sáo để tái nghệ và ưu thế chưa được phát triển toàn diện cực mạnh, nên cô ý khích lệ để người đó vượt trên.

Nếu kể đoạt giải hiểu sai đi, thì... tự cao, tự đại, lố lăng, lố bịch làm mất ngay tác dụng khích lệ của giải. Trái lại, họ hiểu đúng đúng bản mình chỉ mới được khuyến khích chứ chưa được xác định tài nghệ như tính cách «hoàn nghênh» của giải xuất sắc, thì họ sẽ khiêm tốn, cố gắng hơn.

Tệ trọng cũng xảy ra luôn vì sự hiểu lầm của dư luận

Không bao giờ chúng tôi nghĩ rằng tăng Chủ giải cho phép ai « bán đắt» cả.

Nhưng sau ai nấy đều biết, giải TT nhiều năm trước đã có tệ trạng nói nâm na là có kẻ mạnh tâm lợi dụng địa vị trong BTC để... vận động cho mình hơn HCV !

— Tại sao có cuộc mua bán người sự hay biết của chủ giải ?

Chúng ta thấy các đoàn hát Cải lương sau nầy thường vẻ H.CV đều hếp triển vọng khoa khoang với khán giả để khích điện là đoàn hát mình có H.CV là có thể ghé lầm !

Sự cạnh tranh thương mãi của các đoàn để ra sự cạnh tranh chiếm đoạ HCV của GTT. Vì ai nấy đều «khao vọng hão» vọng «ước nhẩng đâu, kẹp chế mới được cái là có «triển vọng».

Chúng tôi thấy rõ sự hiểu lầm tin cách Khích Lệ của giải Thanh Tâm của nhiều giới cho nó do đó, Chúng ta không lấy lầm lạ khi thấy có nhiều tệ trạng nầy ra. khi ý nghĩa của giải không được giảo đúc chính chắn trong quần chúng.

Đối với giải Diễn Viên xuất sắc...

Trong nộ bộ giải Thanh Tâm có nhiều người đã hiểu lầm vai trò của bộ, nên có khi tạo ra nhiều ngăn phòng sai lầm, khi cách quá lố trong vai trò cố sự hiện diện của bộ trong Ban tuyển chọn.

Có người nghĩ rằng giải TT ban bố cho HCV là ban bố « phước lành », tại sao cho ai đó, Sự thật, trong thực tế có như vậy. Đúng, kẹp đoạt giải thì liền được « lên giá », được Bầu Bì trọng vọng, tranh đành ngay. Nhưng nhằng sự việc đó đến xoay quanh mục đích thương mãi, trục lợi của bộ.

Riêng phần giải TT, khi tạo giải cho diễn viên xuất sắc, đúng lý ra, bằng một thái độ trí thức hơn, người phát giải có thể nói rằng... chúng tôi «hân hạnh» có đặp sắc chọn tài nghệ xuất sắc nhất của anh hay chị.

Vì sự xuất sắc đó, không phải do ai đó trong giải TT tạo ra cho nên. đừng đưa vai trò người phát giải lên quá cao để nghệ sĩ mượn lãnh giải phát... chạy chọt... phải tìm đủ mọi mạnh khoé như các chánh khách tranh đành đoạt lợi để lại dụng H.C.V. vào tư lợi hoa lá hy cá để ý nhiều người ta phải tìm đến họ mà để cao xác nhận.

xXx

Chúng tôi cho trực tiếp gặp gỡ anh Trần tử Văn người chủ giải T.T, và các anh trong Ban T.C để thảo luận nhiều hơn nữa, để tìm cách «đề cao» thực chất của GTT, để thiên cảm hiểu của chúng tôi chưa có địp bày tỏ đầy đủ.

Điều mà chúng tôi rất vui thích là những sự chí trích gần đây về giải TT được qui anh Trần tử Văn chủ ý, và tham khảo cho không quan niệm sự chí trích đó có tính cách ác ý phá hoại như một số người đã làm đối với GTT

Chúng tôi quan niệm, giải TT là một hiện tượng khích lệ trong sinh hoạt văn học — nghệ thuật nước nhà. Lâu nay chúng tôi vẫn chỉ trích mà vẫn nghĩ rằng đó là góp phần xây dựng. Cũng như vấn đề Đua Chủ, người ta nói mất mà tìm để thực hiện vào gay gọn nếu thiết. chỉ bài nhiều người tiếp bộ thực sự về tuồng và hãy lợi trong đó i sống hàng ngày mới mong có địp để cao được nó trong tâm thức quần chúng. Giải TT nếu còn phát triển, thì trước hết, việc phát triển tư tưởng tiến bộ trong Ban Tuyển chọn là điều tối quan hệ.

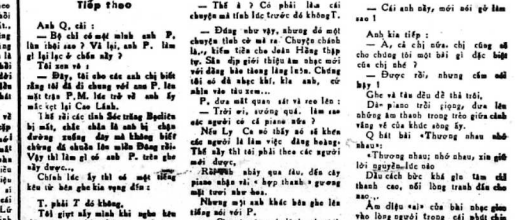

Hồi ký đặc biệt thời kháng Pháp — của cựu sinh viên KHAI PHONG

Tiếp theo

Anh Q. cãi :

— Bộ chỉ có một mình anh P. làm thế sao ? Vì lẽ, anh P. làm gì lại lạc ý chăng ?

Tôi nói vô :

— Bây, tôi cho các anh chị biết rằng tôi đã đi chung với anh P. lên mặt trận P.M. lúc trở về anh ấy mới tiếp lại Cao Lãnh.

Thế rồi các tình Sốc tràng Bạchiên bị nữa, chắc chắn là anh bị chặn đường xuống đây mà không biết chăng đã nhuần lên miền Đông rồi. Vậy thì làm gì có anh P. trên đây nữa.

Chính lúc ấy thì có một tiếng kêu từ bên ghế kia vọng đến :

T. phải T đó không.

Tôi giựt mình nhìn kẻ hỏi kia đến lên nên nhớ phóc ra ngoài, mặt tay nắm thành nắt ở miệng tôi. chưa kịp nói thì anh ấy đã nhảy lẹ bước.

Đích rồi, chính là anh P. vì anh ấy tiếp tục hỏi tôi tôi liền quay mặt vào chân, sau chăng đang tay làm ống loa nói :

— Cho tôi chạy tiếp nó, nói chuyện chơi.

Tâu chăng tôi cập vào ghế. Không phải chỉ một mình anh P. mà cho biết hai nhiều người quen khác nữa. Chẳng tôi bắt đầu thăm chào tôi.

— Anh P. đi đâu đây ?

P. đã ngồn tay lên môi chương cũng nói :

— Đi xa lắm !

Chi Ô : chợt nói :

— Bì Bắc chớ gì.

P. cười thì nhận.

— Tôi có lãnh một nhiệm vụ về vào bao đã ra. Vậy cô ai theo tôi không ?

Mười đôi tay đưa lên. Nhưng anh Q đã chặn lại nói :

— Thôi, các anh đừng hăng hái quá như vậy. Bộ tôi ở ? Bỉ thì ở trong thiệt nhưng cho công chuyện ở đây.

P. xây qua hỏi Q :

— Anh đến nay vẫn nay đi đâu đây ?

— Đi truyền bá âm nhạc.

P. sắng mắt lên nhìn tôi :

— Thế ở ? Có phải lần cái chuyện mà tình lúc trước đó không T.

— Đúng như vậy, nhưng đó một chuyện tình cờ mà ra. Chuyện chánh là... hiểu tiếu cho đoàn Hàng thập tự. Sẵn địp giới thiệu âm nhạc mới với đăng bào tăng lên. Chúng tôi có đã khác khẩu, kia anh, cô nhìn vào ta sẽ hiểu.

P. đưa mắt quan sát và reo lên :

— Trời ơi, sướng quá. Làm sao các người có cả piano nữa ?

Nữa Ly Ca xô thấy nó sẽ khen các người là làm việc đáng hoàng. Thế nay thì tài phải theo các người mới được.

Rồi... nhảy qua đàn, đến cây piano nhịu vô « bợp thanh » gương mặt tươi như hoa.

Nhưng vẻ mặt khác hẳn gần lên tiếng nói với P.

— Cô chuyện anh lãnh anh tính sao ?

Nhìn «chợt tlnh» giữc mặng P. vô đầu thết vạy :

— Ai ! Quên mất cái vấn mượn fy Thái, các anh đã ra lấy tiếp vào chưa, sau chúng tôi fy. Bi ngại kin, tôi cũng rằng thực hiện chương trình giúp đợc âm nhạc đã có sẵn...

Chi Ô, đưa mặt cầu an ấi :

— Ở đâu cũng Tổ quốc Việt Nam mà !

Nhưng anh em hèn ghe đã nhạo nhau lên đã Q. hát. Một anh nói :

— Lần qua mới gặp anh Q. Vậy trước khi ra nhau, anh Q. hãi một bài đi. Biết đâu gặp chuyện nầy rồi vinh biệt luôn vì có thể ghe chăng kai không tới lần !

Chị Ô. không chịu được liền «xỉ»:

— Cái anh nầy, mới nói gì làm sao !

Anh kia tiếp :

— A, cả chị nữa, chị cũng sẽ cho chúng tôi một bài gì đặc biệt của chị nhé ?

— Được rồi, nhưng cần mất hay !

Ghe và tàn đều đã thả trôi.

Dây piano trỗi giọng đưa lên những âm thanh trong trẻo giữa cảnh vắng vẻ của khúc sông Ly.

Q hát bài «Thương nhau nhớ nhau».

«Thương nhau; nhớ nhau, xin giữ lời nguyền.Đức nào

Dầu cách bao khêu gia tâm đã thanh cao, nối lòng trash đến cho sao...

Âm điệu vai» của bài nhạc giúp vào lòng người trong cảnh chia tay ấy một tối buồn man mác.

Tôi phiền chị,. Ô chị bão khuyên lắm, inh như chưa lựa được bài nào cho hợp với cảnh. Sau mọi phần đo dự chỉ ấy ngại sẽ.

— Những bài tôi thường hát có gì các anh có đặt ở đây đó. Tôi nghe cả rồi. Vậy xin hát một bài mà tôi chưa bao giờ hát giữa đêm đông...

— Hoan nghênh nhưng tác giả là ai ?

(Còn nữa)

Hôm nay
Xem trương 3
HUYỆT Y KỲ THƯ
Của : Tiên Thanh Vân
HÀN QUANG NHẠN
Dịch giả
XEM TRANG 3
Tiểu thuyết của nhà văn SỈ TRUNG
Đêm hồi sinh
truyện tình cảm xã hội

37, BẠCH PHỤNG
ĐIỀU KINH HOÀN
Đã bà gần tới đường kinh ĐAU BỤNG hay lỡ đương đường kinh ĐAU BỤNG được rồi nên dùng thuốc nầy HẾT ĐAU BỤNG nhựt ra đương nhiên.
(Hải các tiệm thuốc Việt-Hoa)
K.N.B.Y. số 80. 16-4-64

GIẢI THƯỞNG CUỘC THI TRUYỆN NGẮN BẠN TRẺ

Truyện chọn đăng SỐ 49 — TRUYỆN DỰ THI SỐ 186 —

Tắt nắng

— Tác - giả — THU THỦY

(tiếp theo và hết)

— Thôi ba về đi kẻo ở nhà đi trông con mất lắm con chưa muốn về với ba cũng, như về với má.

— Thủy. Ba cấm con — Ba cấm con không được về với Má người đâu ba...

— Xin ba con xin ba đủ gì cũng là má con.

— Nhưng ba không muốn con chịu ảnh hưởng xấu xa với người đàn bà đó.

Má tối hiện ra ở cửa. Mặt giận hầm hầm,

— Người dàn bà nào hờ ông—ai trắc nết ai xấu xa chớ không phải ông là hạng dàn ông tồi tệ. Vũ phu. Ông không thương tôi nữa thì đại gì tôi chung tình với ông.

Không kịp để ba trả lời. Má đến nắm tay tôi.

— Thủy người nầm nay con lạc lõng bên nội. Ngày nay nội chết rồi. Con hãy về với má. Về má lo cho con ăn học dạy dỗ con nên người.

Ba tối trừ lên một tiếng

— Dạy cho nó hư luôn... thì có

Mà quay qua Ba bết trừng lên

Chán nản tối đứng dậy :

— Xin Ba Má cho con yên — Nội vừa chết mà ba má chả lê thông thường nội lại gây gổ ở đây hay sao ? Xin Ba Má cứ ra về đi. Bây giờ con nghỉ hè. Cho con xin một tuần lễ suy nghĩ rồi con quyết định ở với Ba hay với Má.

Ba cau mày suy nghĩ :

— Ừ, thôi cũng được. Thôi ba về nhà con cũng tình dưỡng đầu gì cũng cho có ba.

Má người Ba mặt cái dai xọc.

Tái nghe người mới mệt lẹ thường — Tôi đến giường nằm.

Má cũng đã tử giã tái ra về. Căn phòng yên tĩnh trở lại...

Kính thưa Ba Má,

Con viết thư này với tất cả lòng thành cho con. Có linh hồn nội chứng giám. Con không bênh vực Ba cũng như cho Má.

Con không hiểu sao ba má có thể yên nhau, thương nhau cho con ra đời trong cuộc sống khốn khổ này.

Tối lớn lên. Con không bao giờ nghĩ Ba là người tạo nên con—Con không nghĩ Má là người mang nặng đẻ đau. Mà tất cả đều cả là là Nội — Nội là ba là má — là tất cả tình thương của con.

Giờ thì nội đã bỏ con đi ra đi.

Con bơ vơ, lẻ loi.?

Về với Ba ư ? Về với Ba sống đầy đủ sung sướng trong nhung lụa, nhưng con đi— cho người đàn ấp tay gối của ba. Ba ơi. Ba cũng hiểu cảm ca đau

Mấy đời bánh đắc có nhân.

Mấy đời mẹ ghẻ mà thương con chồng

Không phải con nghi ngờ lòng tốt của dì... nhưng... ở đời,.. làm sao biết trước mà đo lường.

Con về với Má ư ? Về với Má thì có dượng. Cũng không phải là người tạo tết nên con. Con sống cạnh người dượng làm sao chịu nổi.

Vậy, kính thưa ba má.

Xin Ba má gỏi con vào nội trú — Đặng là biện phép rau cùng con kính mong ba má chấp thuận—đừng tranh giành con. Bởi vì ba má đã bỏ con, cho nội lớn 12 năm rồi. Ba Má cứ coi như con không có. Con không phải là bé Thủy, sợ dây nối kết giữa Ba Má.

Có bao giờ một con chim đang tự do bay trong bầu trời, không đạt mà muốn vào cái lồng mặc dù sơn, son thiếp vàng để phải thở trong bầu không khí gượi hạn không ? Thưa Ba.

Không. không—không bao giờ. Trừ trường hợp chim bị đặn không bay đi được bị người ta bắt,..

Con cũng vậy — Nội chết đi—Mũi tên tình độc ấy giết chết tình thương nơi con... Thì con đành vậy. Bức thư khế đài. Con xin dừng bút nơi đây. Kính chúc Ba Má, đi, dượng được sống mạnh, vui, khoẻ,.

Con của Ba Má

THỦY

oOo

Cánh cửa trường khép lại phát nên tiếng vang mạnh.

Tôi lầm lũi bước đi. Không một người đưa tiễn, Ba, Má đều viện cớ là bận việc gia đình, việc sở. Tôi cảm thấy tôi tủi nhưng nghĩ—12 năm không có bà người ấy—mình vẫn sống được.

Nội hiện lên mỉm cười : « Cố gắng lên con—tương lai đang chào đón con»... Nếu tất đâm trên đường sỏi — Hoàng hôn xuống thấp — thật thấp.

THU THỦY
67

Tác giả hoàn toàn chịu trách nhiệm về sáng tác phẩm của mình.
Truyện ngắn dự thi phải là tác phẩm chưa đăng báo nào.
Mỗi tác giả bài « TẮT NẮNG » của Thu Thủy đến tòa soạn lãnh tiền nhuận bút 200đ. Thai trăm đồng như đã ghi trong điều lệ mỗi ngày (Trang giờ làm việc trừ Chủ Nhựt).

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

Tiểu thuyết võ hiệp Trung-Hoa

● Nguyên tác TRẦN-THANH-VÂN
● Dịch thuật HÀN.GIANG.NHẬN

— 75 —

HỒI 19

DỜI HỒ MA HÃO KIỆT CẢI TRANG

Cái trang xong. Ngô Cương giết thanh Phụng kiếm vào sau lưng rồi giả mình ra ngoài.

Đến thì trên đầu tiên, chàng mua một con ngựa và một cái nón lớn đội vào, kéo vụp xuống che quá nửa mặt. Ẩn mặc cách này chẳng thành người kỳ lạ.

Vợt ở nhà tính hay phết phỏi, mà cả xông vinh áp xuống mặt, lưng lại đeo trường kiếm,

Cách cải trang thành ẩn nhập gì nhau nếu khiến cho người ta đề ý.

Đầu tiên Ngô Cương nhớ tới hiệu cây mà người kết huynh là Tống Duy Bình phải cầm mình trăm ngày ở đó. Chàng đi thẳng quay trở lại đường lối ước hẹn trong vòng trăm ngày để gặp nhau. Ngờ đâu tới nơi đã ngát một nửa.

Gì Tống Duy Bình chạy ở trong hắc cây không ? Dĩ nhiên không có thể. Gã đã là trường lão cái bang địa vị tôn trọng thế chẳng có thể bỏ thăm bạn để tới cái bang đã biết rõ hành tung gì.

Ngô Cương nghĩ vậy liền bắt đầu chú ý đến những đệ tử cái bang. Nhưng chẳng đi quanh hết mặt vẫn thì trên lại xuyên vào đến mười mấy ngõ hẻm mà chẳng Uẩy bóng một tên khất cái nào.

Đây là một hiện tượng khác thường. Tại sao bọn hắn tề lại tuyệt tích trong thị trấn này ?

Ngô Cương thấy mặt trời đã xế về tây, bụng lại đói meo. Chàng liền vào một tửu lâu kỳ-á sang trọng.

Ngô Cương đa bước chân thì trở ra mọn chàng đã khiến cho bọn tửu khách nhìn xao bàn tán. Chàng không bỏ mà vẫn kéo vụp che quá nửa mặt lại ngồi xuống chiếc bàn tựa gần phòng.

Bọn điếm tiểu nhị có cặp mắt rất phóc tạp vừa trông thấy Ngô Cương đã cho là một thứ quái vật. Mấy tên cần thận tiến lại, ngoài miệng vẫn niềm nở, khoan lung cung tính hỏi :

— Khách quan giờ cơm! hay nước cơm ?

Ngô Cương đáp cộc lốc :

— Gì hết.

Tiểu nhị lại hỏi :

— Khách quan dùng những món nhắm gì ?

Ngô Cương hừng hờ đáp :

— Gì cũng được. Hãy đem ra đây mấy thứ.

Tiểu nhị lại khom lưng hỏi :

— Dạ dạ ! Khách quan dùng rượu gì ?

— Trần Thiệu.

— Dạ dạ.

Chỉ một loáng. Rượu cùng thức nhắm đã bày lên bàn. Ngô Cương cầi đầu xuống rót rượu vào uống vào ngấu nghỉ.

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu. Chàng bỗng cảm thấy bầu không khí có điều khác lạ Toàn thể tửu lâu yên lặng một

Tiểu thuyết tình cảm xã hội của Nghiêm Lệ Quân * Chương VI ● số 80

Hoàng Anh thì thào :

— Mấy nói anh Tiến đi có vụ à ?

— Tới ngày nay tao mới biết.

— Ai nói với mấy vậy, hay mấy bắt gặp ?

— Tao bắt gặp tại phòng trà, chớ không ai nói.

— Biết đâu là nên của ảnh, chắc không phải vụ đâu.

— Cô con nữa mà.

— Trời đất !

Tuyết Vân bắt đầu kể hết cho Hoàng Anh nghe những điều mà nàng vừa khám phá, từ vụ bắt được chiếc vớ trẻ con trong xe Tiến, lái kéo đến vụ xảy ra tại phòng trà của Tiến khi nãy.

Hoàng Anh tái mặt :

— Vậy làm sao ? Tại sao ảnh dám tính chuyện đi cưới hỏi mấy ?

— Đã chỉ là lời hứa đầy đưa cho qua chuyện Mấy tháng qua rồi, tao tưởng đợi mấy mà nào có thấy gì đâu. Đời tao đã cùng khổ rồi mấy ơi !

Hoàng Anh vuốt tóc bạn an ủi :

— Thôi, nếu nó vậy thì thôi, ngoài mặt đi, Việc gì mà khác, đừng thêm khác.

— Chết tao phải chết quá Hoàng Anh à.

— Mấy đừng nói bậy, Riêng điều đó như vậy, Bộ trên đời này chỉ có một mình thằng Tiến mới xứng đáng làm chồng mấy hay sao ? Thiết thà mình đến chuyện tự tử là ngu lắm mấy.

Tuyết Vân phân trần :

— Dù tính đến tao có tan vỡ, tao phải nói thẳng Tiến, tao có thể tìm ra người quân đến thăm ngày thăng được, Tao không đại gì mà chết, tao phải nghĩ cách trả thù cái thằng đểu ông bà ở đó.

Hoàng Anh thành miệng :

— Vậy chớ sao.

— Nhưng... nhục nhã quá, tao không thể sống được mấy ở. Mấy kể như câu nói mấy là lời trối trên của tao.

— Cô gì đâu mà nhục nhã ? Biết ra bản đã có vụ con rất thì lánh xa bản đi, vậy là yên. Không có gì phải lấy làm xấu hổ cả.

— Mấy đâu có do lường được nổi khổ của tao là đầu bực nào. Mấy đâu có hiểu được những gì hết tao đang đời tao, mà tao không thể nói nên lời...

Hoàng Anh thêm bồn chồn :

— Vụ gì hết là mà mấy không thể nói được ?

— Mấy cứ tìm hiểu.

Hoàng Anh cau mày :

— Làm sao tao đoán hiểu được chuyện riêng của mấy. Gì đó ? Nói cho tao nghe đi. Tao với mấy mà mấy còn giấu giếm gì nữa.

Lòng tin dần đã mất lắc, Tuyết Vân bắt gan :

— Mấy có thương tao hãm, Hoàng Anh ?

— Mấy hỏi câu đó thừa quá.

Tuyết Vân ngập ngừng :

— Nếu tao là...mặt đứa con gái đã lớ...se chân ...thì mấy có còn thương tao hay không ?

Hoàng Anh ngây thơ :

— Sa chân là cái gì ?

Tuyết Vân ấp úng đáp :

— La... là...không chu gì... tính anh cần một đứa hoa nữa.

Kịp đoán hiểu câu nói chu kỳ của bạn, Hoàng Anh thẳng thốt :

— Mấy... mấy đã...

Tuyết Vân nắc lên :

— Tao lớ... Riêng mặt mình mấy biết thôi, tao yêu cầu giữ kín cho tao.

Hoàng Anh chống khuỷu tay nhổm dậy trố mắt nhìn bạn mới lúc rồi thì thào :

— Mấy nói nói rõ ràng cho tao hiểu.

— Mấy cũng chưa hiểu tao nói gì hết hay sao ?

— Tao vẫn mù mờ...

Tuyết Vân đổi giọng nghiêm trọng :

— Tao chỉ còn bám vào một mình mấy đây thôi Tao sắc... phó bày hết sự thật cho mấy phải hứa với tao là không bao giờ hở môi với ai, dù với mà nhau hay mẹ tao, mấy cũng phải hứng kín chuyện đau buồn của tao.

Hoàng Anh gật đầu cương quyết :

— Tao hứa... Mấy hãy tin trọn vẹn nơi tao. Nếu cần, tao sẽ giúp ý kiến cho mấy tìm lối thoát.

Tuyết Vân ôm vai Hoàng Anh nằm xuống, đoạn nâng kể mối bên tai Hoàng Anh :

— Tao đã mang thai mấy ở.

Hoàng Anh kêu lên kinh ngạc :

— Mấy có thai ?

— Tao đã đi khám và bác sĩ đã xác nhận chắc chắn.

Hoàng Anh cân ngày ngẩ :

— Tại sao mấy có thai ?

— Mấy hỏi như vậy làm sao tao trả lời được. Mấy cứ hiểu tăng trong những lần tao tới với anh Tiến, rồi... tao trốt tin anh ấy nên phải mang thai.

Hoàng Anh chân :

— Bộ lui tới, gần gũi với nhau như vậy rồi có thai hay sao ? Người ta nói có chung chăn, chung gối mới có thai. Cần mấy có ngủ chung với anh Tiến bài nào mà thai ?

Đang gặp chuyện đau buồn tế tái tim con mà nghe Hoàng Anh ngây ngô hỏi như vậy, Tuyết Vân cũng phải cười thầm. Vân nói :

— Tao nói sao, mấy hay vậy. Mấy đừng sao hỏi chi chuyện... chung chăn, chung gối...Tao không thể nào giải thích cho mấy hiểu tường tận chuyện đó được. Bây giờ, tao muốn mấy giúp tao một chuyện...

(Còn nữa)

TRUYỆN DÀI XÃ HỘI

CHÙM NHO UẤT-HẬN
(THE GRAPES OF WRATH)

● Nguyên tác : JOHN STEINBECK
(giải thưởng NOBEL)
● dịch giả : CAO.TÙNG
(Số 17)
CHƯƠNG IV

Hãn dùng lên gọn gàng, dùa xâu thịt qua một bên để trành lửa, chụp con dao của Muley, bẻ khúc miếng thịt đót ra khỏi nọi dây sắt.

Hãn phân chia :

— Đây của ông linh mục.

Casy phân đối.

— Tôi đã nói với chú là tôi đâu đến lãm linh mục nữa !

— Cũng được, phần của ông đó ! Con anh Muley lành miếng thịt cứng của con thằ đực đây.

Joad ngồi xuống cầm phần thịt của bên miếng miếng nhỏ bỏ bỏng, ngấu ngoàm nhai ngon lành. Hãn vừa ăn vừa nói :

— Cei ! Thịt đâu ghê không ?

Và hãn tiếp tục làm cực khổ.

Muley ngồi thở ra, nhìn phần thịt của mình :

Anh nói ?

— Đáng tôi không nên nói ra chuyện đó, những chuyện như vậy giờ kín trong chuyện bên.

Casy ngẩ anh, miệng đầy thịt. Ông ta nhai lâm nhi mớ gân ở cổ đăng mười. Ông nói :

— Cần nói chớ? Có những khi, mặt người nào đó buồn bực quá, Cũng có những lúc có người muốn tự tử mà tránh được là nhờ cái miệng nói ra.

Anh Muley, anh nói hồn lý, khi bả qua được thì trăng nên giết ai lên chi.

Rồi ông cầm viên một miếng thịt khác. Joad nâm xuống vào lửa, lẹ lạng đưa lên cắt một miếng thịt khác ở xâu thịt. Muley chầm chậi ăn, mắt lo ngại nhìn vào người ngồi đến người kia. Joad hầm hầm ăn như một con thú, miệng dính đầy mỡ.

Muley nhìn Joad rất lâu và cố sẻ e thẹn. Anh ha cái tay đang cầm miếng thịt xuống và gọi nhỏ :

— Tommy !

Joad vẫn nhai thịt, ngước mặt lên !

— Hả ? Cái gì !

— Nãy Tommy, mấy có nhớ tao không khi nghe tao nói đến chuyện giết người ? mấy không làm bại tao chớ ?

— Không. Tom Joad đâu. Có gì mà giận mà hờn anh ! Đó là do những việc ấy đưa tới mà.

— Ai nấy đều biết rằng là không phải tại mấy. Lão già Turnbull nói sẽ làm tới nơi khi mấy được tự do. Lão nói không ai có thể giết một đứa con của lão rồi chỉ ở tù mấy năm như vậy, nhưng ai nấy đều đều giải thích cho lão bà cái ý định ấy trong đầu ác lão.

Joad nói :

— Lúc đó tại tui sai ấy đều suy khước, suy trong một buổi đi bộ mà ! Tôi không nhớ cảng chuyện khiến đầu ra làm sao. Rồi tôi bị lại một đau làm tôi bết suy. Dòm lại tôi thấy thằng Herb đang cầm ngọn dao mũa may. Tôi liền chụp một cây và xô đẩy ở bên tường, tôi vừa trên đầu nó một cái như trời giáng kể ra thì tôi không có gì đến. Hãn thằng Herb. Nó là thằng xấi được, lúc nào nó cũng chạy theo em gái Rosasharn của tôi hồ «cù» hoài. Tôi thương nó lắm chớ.

— Đó là lượn điều ai nấy đều nói rồi lão Turnbull, cuối cùng coi bộ lão ngui ngoai. Và từ sáu tháng nay gia quốến lão đã đi California rồi.

Joad lại gỡ cục thịt chôi ở sợi dây sắt. Giờ hãn đã rồi, nên hãn nhai chầm chậm và đều đều. Hãn đưng tay áo quẹt chuí mỡ ở miệng. Mắt lim dim nhìn đăng trc tân ?

Joad nói :

— Ai nấy đều kéo đi về miền Tây. Tôi thì tôi giữ lời hứa của tôi. Tôi không thể vượt biên giới.

Muley ngạc nhiên :

— Tao nghe nói đến nhưng cách thức như thế nào ?

— Tôi được phép thích trước bạn kỳ ba năm. Thành thoảng tôi phải đi trình diện, không vậy thì gởi bọ tôi lại nhà tù.

— Ở nhà tù Mac Alester, ay đối xử ra làm sao Tao có người bà con bên ấy bị nhốt ở đó bị ba lần rắc rối quá !

Joad đáp :

— Không tệ lắm, cũng như ở chỗ khác vậy. Họ rắc rối với mình là tại mình làm chuyện rắc rối với họ. Đừng chạy giáp các thứ chạy chui thì có gì. Tôi thì lo lấy tài, tôi tập viết, vẽ chim, vẽ cò. Tôi cũng biết là đng và ba tiếng thích những chuyện đó.

— Chú mấy không bị đánh đập hay hành hà gì sao ?

— Không, tôi chỉ lo lấy công việc của tôi. Bên năm trường cứ mỗi năm thế cũng chán thật. Những kẻ làm khó dễ mình, nếu họ biết suy nghĩ sau đó thì họ đau cả tự khu. Nhưng tôi, nếu tôi thấy thằng Hiert Turnbull xúc lại tôi với con dao thì như ở định là tôi bỏ vào đó mỗi lưỡi vì.

— Ai thì cũng phải hành động như vậy chớ sao.

Vị linh mục cớ nhìn ngọn lửa. Vừng trăn tròn của ông nổi bật trong trời đêm.

Joad nếu mở xương chát vào lửa, mới cho sạch mấy ngón tay trước khi chấi nó vào quần. Hãn đưng dậy đi lại hàng ba lấy chai nước uống mặt ngym rồi trao cho người khác. Hãn ngồi lại rồi nói :

— Cái làm tôi bực đọc nhứt là cống chuyện ấy chẳng ăn thua vào đâu. Người ta chẳng chịu tìm hiểu như thế nào khi sẽ đánh chết một con bò hay là khi có một trận lụt lớt.

Nhưng khi một đám người bết anh, nhất anh trong bốn năm nhứt định là phải có lý do. Congrosi phải có lý do. Con người phải biết suy nghĩ chớ. Chẳng bắt tôi chẳng nhốt trong bốn năm. Chẳng trường làm hàm vực thì hoặc là tôi sẽ không đám làm lại, hoặc là tôi khiếp sự không dám tái điều nữa. Nhưng nếu thằng Herb hay là bắt cứ thằng nào muốn ăn thua với tôi thì tôi đâu cứ tớ. Tôi sẽ tái điều việc tôi đã làm trước khi tôi có thể suy nghĩ. Nhứt là nếu tôi say.

Muley nói :

— Ông chánh án có nói kêu ấy mấy nhẹ là vì không phải mấy hoàn toàn có lỗi.

Joad tiếp :

— Ở khám tù Mac Alester có một cha đọc sách hoài. Hãn làm thơ kỷ cho ông giám ngục. Hãn viết thơ thay cho Ông, hãn làm đã thớ giấy tờ. Có lẽ hãn có vệ luật lắm. Tôi có nói chuyện với hãn một hồn vì thấy hãn đọc sách nhiều.

(Còn nữa)

Tiểu thuyết trinh thám rùng rợn, bí mật

AI QUẬT MỒ ÔNG TỔNG ĐỐC

(Số 17) ● NÀNG OANH viết

CHƯƠNG THỨ SÁU

GẶP NGƯỜI BÍ MẬT

Người lạ mặt bàn đầu vẫn không nói gì, đến khi thấy Tùng Sơn cho xe chạy mau quá, nhiều lần suýt ở thì xảy ra tai nạn để nhờ chuyi, hắn mới hoảng hốt, liền ngồi nhâm chạy kẻ vào tai Tùng Sơn, hắn nói lớn.

— Tốp bớt lại ! Tốp bớt lại !

Nhà phóng viên gió vẫn như như không nghe, lâm hắn giận gắt :

— Anh điên à ? Chạy hết xi mà cố mạng rồi ? Anh có bớt lại không ? Cố ngừng lại không ? Ngừng lại... Ta biểu mi ngừng lại !

Hắn đưa tay lên nắm vai Tùng Sơn nhưng không dám dật mạnh, sợ động tới tay lái. Hắn lạ và nóng nảy mặt cách tức độ tợn, lâm cho nhà phóng viên bắt buồn cười. Xe nhẩy nhẩy như thường. Tùng Sơn trả lời cho người lạ mặt yên lòng :

— Không sao đâu ông ! Chạy đúng vô Vinh vớm đã nghỉ người chưa ?

Người lạ mặt vẫn khoa người giận :

— Mấy nói buồn nghỉ mà chạy vong mạng như rứa à ?

— Vong mạng thì không vong mạng, nhưng muốn nghỉ sớm thì phải chạy cho mau. Ông bắt người ta thức suốt đêm cho ông, chớ ông không cho về nghỉ sớm ! Xác ông nặng đi. Bao chờ tới Vinh, tôi đánh thức ông dậy. Nếu có việc gì tôi xin chịu tội.

Người lạ mặt càng ngạc nhiên cho thái độ của tên bạn mình. Nhưng là một điều lả hắn không ngờ người tài xế của mình là gái hiệu. Tuy hắn giận, nhưng hắn nghĩ rằng cô lẻ người tài xế của hắn một mối quá rắt đâm ra gắt gỏng đó chăng.

Hắn lườm Tùng Sơn một cái rồi đằng mặt một câu :

— À ! Mi kêu chớ lại ly sự với ta à ?

Tùng Sơn nâm cười kín đáo. Chàng cái mình trên tay lái, phóng cặp nhãn tuyến theo con đường mở mở mà chiếc xe đang tận lực nuốt cho hết trong vòng một giờ đồng hồ nữa.

Trời lần lần cùng sáng. Phía tây ông một mâu không. Hai bên là đường, cây cối mở sương như của đang cần mở ngủ. Kim đồng hồ gắn trên xe, trước mặt Tùng Sơn đã chỉ 6 giờ. Nhà phóng viên vẫn giữ y tốc lực như từ lúc khởi hành. Chẳng phải chạy mau vì thì giờ đối với chàng rất cần thiết cho sự thực hành chương trình đã định sẵn. Vì người lạ mặt từ đâu đến ra sự trễ quá nên Tùng Sơn phải cho xe chạy thật mau động có thể tới Vinh trước khi mặt trời mọc hẳn.

Chỉ cần vài cây số nữa là tới chân thành ấy. Tùng Sơn mừng thầm :

May quá, cho xem chân !

Dạy nhìn người lạ mặt, chàng thấy hắn đã ngủ mê, đầu hắn lắc qua lắc lại theo nhịp xe vòng tên bụp xuống. Nhưng nhà phóng viên còn nghĩ ngợi :

Hắn ngủ thiệt hay làm bộ ? Nếu quả thật thì để ta tay hơn.

Tùng Sơn nghĩ như thế thì chàng cũng vừa bẻ lái cho xe chạy vào thành phố. Chàng liếc người lạ mặt lần nữa trước khi cho xe chạy chậm lại.

Nhưng không sao, chàng nghĩ, dân nầy có thức cũng không làm gì được.

Như một người tài xế đã quen thuộc đường lối, Tùng Sơn cho xe chạy qua một phố rồng, vượt ngang ngã giây thép, rồi quẹo sang tay lái, để ngừng lại trước cửa khách sạn lớn. Chàng thăng xe lại rất êm, đưa đôi người lạ mặt hãnh bị giật mình mà vẫn còn ngồi đầu lên lưng ghế nằm ngủ ngon lành. Trời vẫn chưa sáng hẳn. Mặt trời đường như cũng đang lên cố chăng nên chn lấp lố đoái mức chân trời.

Nhà phóng viên nhẹ nhàng xuống xe xa ngoài tên hầi phòng ở trong vừa chạy ra. Chàng kê miệng vào tai tên hầi, nói nhỏ vài câu, tên nầy mừn cúi rồi chạy trở lên lầu khách sạn. Trong khi ấy, Tùng Sơn thong thả mốc thuốc ra đốt hút, vì từ lúc đăng vô tài xế, Tùng Sơn thèm thuốc mà không thể hút được. Vài phút sau, tên hầi phòng trở xuống. Tùng Sơn lẹ chân đón hắn lại trước cửa khách sạn, không cho hắn đến gần xe, và hỏi khẽ :

— Thế nào ? Có không ?

— Dạ có, tôi đã sửa soạn rồi. Anh mới ông hãy nghỉ đi. À ! Mà ông đi được chăng ? Như ông yếu lắm thì để tôi cùng cho.

— Thôi, khỏi ! Ông tôi đi đường xa bị cảm chớ không có bại sụi chi đâu !

Chàng bảo tiếp tên hầi :

— Anh lựa phòng khoán khoát chớ ?

— Phòng hạng nhứt mà anh !

— Khít hai bên có ở không ?

— Anh đã dặn tôi lựa cái « xem » riêng, tôi làm theo ý anh, nên đã sẵn mà !

— Vậy được lắm ! Chỉ tôi đưa, không chịu được lo ấy.

— Anh cứ lên cầu, phòng ở giữa, cách hai mấy căn rồi nói có người ở.

Tùng Sơn mỉm cười bằng lòng, rồi quay lại xe, đánh thức người lạ mặt :

— Ông ơi ! Ông ! Tới Vinh rồi. Ông lên phòng nghỉ mặt chốt cho khỏe.

Người lạ mặt ngủ mê say như người bị thôi miên. Tùng Sơn gọi tới hai lần và phải sầm sẽ lắc mấy cái hắn mới mở mắt, vươn vai, rồi ngáp dài một cách uể oải. Tùng Sơn đứng phía sau hắn và gục tiếp :

— Ông răng lên phòng nghỉ một chốt. Xem ông đã mệt lắm. Tôi cũng buồn ngủ quá, phải nằm một tí mới được.

Câu nói của Tùng Sơn rất hợp ý của người lạ mặt, vì chính lúc đó hắn cũng thấy trong người rất bắc thần, đầu nặng, tay chân bải hoải, mí mắt cứ muốn sụp xuống.

Hắn rất thèm nằm, nên khi nghe Tùng Sơn mời hắn lên phòng nằm, hắn hài lòng vô cùng, không mong gì hơn nữa. Hắn chỉ bảo :

(Còn nữa)

Truyện dài tình cảm xã hội của SĨ TRUNG

CHƯƠNG VI Số 120

Không cần chứ ? tôi sợ có vật của Bích, bà Ngân ôm chặt lấy ông, khóc rấm rức. Bích nhìn cảnh ôm ấp âu yếm của mẹ cha mà bắt sung sướng muốn rơi nước mắt. Hiện giờ đây, nàng không còn nhớ tới con người phản bội, độc ác của ông Ngân nữa mà chỉ biết đến người đàn ông âm mỹ vang lừa là cha ruột của mình, là kẻ sanh thành mình, kẻ đáng cho mình kính trọng, mến yêu.

Nàng cũng không cần tìm hiểu ngay trong lúc nầy ông Ngân đã thoát khỏi vào huyệt của bọn Nghiêm bằng cách nào và nhờ đâu. Nàng chỉ biết rằng việc ông thoát khỏi sự giam giữ của bọn Nghiêm trở về đây là cái hạnh phúc, một điều đáng cho nàng, cho mẹ nàng, cho cả gia đình nàng vui sướng hân hoan.

Bà Ngân cặp mắt vào ngực chồng, nói trong tiếng khóc :

— Ông ơi, ông ! Ông... sống sót trở về đây... tôi mừng quá... ông ơi !

Ông Ngân vuốt tóc bà, cười bảo :

— Mừng thì bà phải cười lên chớ không được khóc. Tôi có chết đâu mà bà khóc ?

Bà Ngân vẫn khóc tỉ tê như một trẻ thơ. Bích ngồi xuống giường cạnh bên ông Ngân, giọt cảm lên vai ông, cất giọng sung sướng :

— Mẹ con xúc động vì sự trở về đột ngột của ba đó à ! Hãy để yên mẹ con khóc cho đã đời đi ba !

Ông Ngân khẽ hỏi :

— Thôi, đừng cho mẹ con khóc nhiều. Khóc nhiều hết nước mắt nguy hiểm lắm, con người mà không có nước mắt thì sẽ liệt. Vả lại, mẹ con cần có nước mắt để cho có dịp... lâm sông với ba nữa chớ ?

Bà Ngân ngẩi ngay ngán trở lại, cười mếu chữa thẹn :

— Thôi đi ! Ông nói gì kỳ cục thấy hồ hề. Ông nói như tôi con là... con Bích vậy đó. Ăn nói không sợ... con cái nó cười chăng ?

Ông Ngân nghiêng đầu ra sau, hỏi Bích :

— Con có cười ba mẹ không Bích ?

Bích cười sụ :

— Bộ con điên rồi sao mà cười ba mẹ ? Ba mẹ nói đùa với nhau cho vui đó mà !

Rồi nàng lắc nhẹ vai ông Ngân, hỏi luôn :

— Ba ! Sao ba bị được vậy ba ? Nói lại cho mẹ với con biết đi !

Bà Ngân phụ bọn thêm :

— Ừ, phải đó ông, ông nhờ bằng cách nào được vậy ? Kể hết lại cho mẹ con tôi nghe đi.

Ông Ngân thở phào như vừa trút bỏ được gánh nặng trên đầu vai. Ông đảo mắt nhìn quanh, khẽ hỏi :

— Mấy hồm rày ở nhà có chuyện gì quan trọng xảy ra không ?

Bà Ngân đáp nhanh :

— Không có chuyện gì quan trọng xảy ra hết, người sự riêng thăm hỏng ngày của hai anh chị Phụng và Thắm. Có cô ông Tổng giám Đốc và một vài nhân viên cao cấp của tổng nhà đến an ủi tôi.

Ông Ngân gật gù :

— Như vậy thật là quí hóa ! Nếu dưới hầm tối, cha tại nó, tôi cũng hình dung được chuyện gì xảy ra ở nhà. Tôi biết chắc là mọi người đang nỗ lực tìm kiếm, giải cứu tôi cho bằng được !

Nghe ông Ngân nói hãy nhiên đó, Bích chợt nhớ lại bọn Nghiêm, nàng cảm thấy lo sự cho tính mạng của người yêu và của các bạn đồng chí. Nếu quả thật ông Ngân được chánh quyền giải cứu thì chắc chắn bọn Nghiêm đã gặp phải chuyện hiểm nguy rồi. Rất có thể Nghiêm hoặc một vài người bạn của chàng đã bị bắt giữ. Hạ... cũng có thể đã bị bắn ngã lúc thoát chạy ra khỏi sào huyệt đang bị bao vây ?

Bích tái xanh cả mặt mày. Nàng đánh bạo hỏi dò :

— Ba ! Như vậy... có nghĩa là ba đã được... chánh quyền... giải cứu...phải không ?

Như không nghe kịp câu hỏi của Bích, ông Ngân hỏi bà Ngân :

— Ngoài ra không có chuyện nào khác xảy ra cho nhà ta nữa hả bà ?

Bà Ngân lắc đầu đáp nhanh :

— Không còn chuyện nào khác nữa !

Bích sắt ruột quá, nàng vừa định lập lại câu hỏi vừa rồi thì ông Ngân lại hỏi tiếp :

— Bọn kia không còn bên mình tôi đây phải rầy nữa chớ ?

Bà Ngân cười nhẹ :

— Làm sao chúng có còn đến lén hành tôi đây nữa. Ông không thấy lính trắng canh gác qua nghiêm nhặt bên ngoài vòng rào sao ? Anh Phụng đã ra chịu đo. Anh lo trước hết việc.

Ông Ngân mỉm cười nói đùa :

Như vậy cũng chưa chắc đã bảo đảm được sự an toàn cho gia đình ta, nhất là tánh mạng của tôi đây. Tiếu đồi cảnh sát phòng vệ biệt thự của mình có thể là... cơm cháo của bọn chúng nó !

Bà Ngân khẽ giật mình, hết hoảng hồi nhanh :

— Trời ơi ! Ông nói sao ? Như vậy... cũng chưa bảo đảm nữa hả ? Tại sao ông... biết được vậy ?

(Còn nữa)

Đã phát hành khắp nơi :
TƯƠNG TƯ
HẠNH-PHÚC
— Tiểu thuyết xã hội tình cảm đặc sắc —
* của SĨ.TRUNG
● Một đề tài sâu sắc, một nội dung tuyệt đạo làm xúc động mạnh người đọc từ trang đầu đến trang cuối
Sách in đẹp — Giá nhà thông
Đồng Nai xuất bản và lưu phát hành

TIN TỨC KHẮP NƠI

BẠC SĨ THƯỜNG TRỰC

(Tối thứ năm 21-12-67 từ 19g30 đến 6g00 sáng hôm sau
(Trừ thứ sáu 22-12-1967 từ 13g00 đến 14 giờ 30)

BS Trần thị Hạnh 128 cư xá Kiều thiết Lê-đại-Hành(PhaThọ)		CHOLON
—Trương Văn Bạt	67 Triệu quang Phục	CHOLON
— Nguyễn trung Thiện	40 Cao Thắng	SAIGON
— Dương Đình Tuấn	371-A HaiBà Trưng	SAIGON

Đêm văn nghệ «Mừng Hưu Chiến»

SAIGON.— Ban Đại diện Bộ Tham mưu Cấp và Miền Mang nhân lễ Giáng sinh năm nay, có tổ chức một đêm văn nghệ «Mừng Hưu Chiến» vào lúc 21 giờ ngày 23-12-67.

Trong đêm văn nghệ này, các sinh viên sẽ thuyết trình về ý nghĩa ngày hưu chiến, trình diễn văn nghệ và đốt lửa trại.

Một cảnh sát viên bị bắn 7 phát súng lục

SAIGON.— Khoảng 8 giờ tối 19-12, thêm một vụ không bố nổ xảy ra tại đường Minh Phụng. Vào giờ nói trên, anh Bùi văn Kim 25tuổi nhân viên cảnh sát từng sự tại Chi Nguyễn văn Tố, ngụ tại nhà số 394/44 đường Minh Phụng (Cholon) nghỉ trước nhà nói chuyện với cha của anh ở ông Bùi văn Mai 66 tuổi và người em gái tên Bùi thị Bạch Lang 15 tuổi kế bị bắn 7 phát súng chết liền.

Một chiếc tàu hàng suýt chìm

SAIGON.— Khoảng 5 giờ chiều 19-12, chiếc tàu hàng hiệu SS Liby của hãng Rexco đường Nguyễn công Trứ đang đậu trước kho 5 bị thủng lỗ, nước tràn vào. May có người kịp hô thôi báo tin cho nhân viên cứu hỏa đến nơi bơm nước ra hết đúng thời có thể hạn chế thông lại nên kịp cứu chiếc tàu này không bị chìm.

Quân xa Mỹ cán chết người ở hồ chợ luân

GIAĐỊNH.— Hồi 1 giờ chiều 18-12, anh Hồ văn Khoa 40 tuổi ở xã Tân Hòa (SaĐéc) cởi gắn máy chạy trên quốc lộ 4, tên cùng đoàn xe của Sư đoàn 25 bộ binh từ Định tường về Saigon, bình xì bộ tổng đã chống trả mãnh liệt, sau đó VC rút lui có mang theo xác chết của đồng bọn. Vì phía bình xì sư đoàn 25 có 4 người chết và một bị thương.

VC tấn công trụ sở ấp 3 xã Tân qui Tây

GIAĐỊNH.— Đêm 19-82, VC đã lén vô tấn công trụ sở ấp Tân sinh 3 xã Tân qui Tây (Bình chánh). Nghĩa quân đã trả chống trả mãnh liệt, kể đó có phi cơ đến thả trái sáng, 15 phút sau VC rút lui về phía nghĩa quân có 2 người chết, 4 bị thương và 4 súng tích.

Lựu đạn gần chỉ cảnh sát NVT

SAIGON.— Hồi 7giờ 20 phút, có hai tên không bố cởi Xe gắn máy chạy trên đường Tân Phước, ngang trước chỉ cảnh sát Nguyễn văn Thoại nêm một quả lựu đạn lên trên lề đường cách chỉ cảnh sát 3 thước. Quả lựu đạn nổ tung làm cho 3 thường dân bị trọng thương.

Biểu ngữ và truyền đơn VC tại trường Văn Lang

SAIGON.— Hồi 8 giờ sáng 19-12, nhân viên cảnh sát đã tịch thu được một biểu ngữ của VC đề «toàn thể học sinh trường văn Lang nhiệt liệt chào mừng ngày 20-12», một là cờ của MTDTGP treo lên cổng trường văn Lang và 3 cái hộp bọc vải ghi chữ «ngân hiếu».

Một thiếu niên bị chém như bầm chuối

GIAĐỊNH.— Vào khoảng 7 giờ 40 đêm 19-1 2, vì thù oán sau đó mà trong lúc đang chơi ở ngã tám Bình Hòa, cậu Phạm văn Minh 18 tuổi ngụ nhà số 94 đường Nguyễn văn Học đã bị hai thiếu niên trang lứa, chặn đường gây sự và đùng dao iếm đâm chém như bầm chuối bịnh tình nghiêm trọng (FV).

TIN BRIDGESTONE

Thi hành thông cáo số 227/BKT/KSKT/TgC ngày 11-12-67

Yêu cầu quý vị khách hàng đem Phiếu giao xe tạm của những đợt xe đã nhận và có giá rồi (bảng liệt kê dưới) đến 465, Trần quý Cáp Saigon đổi lấy gắp Hóa Đơn và nhận tiền dư từ nay đến ngày 31-12-67. Quá ngày nầy khách hàng không đến nhận tiền-cọc dư sẽ nạp cho Tổng Ngân Khố theo lệnh thâu ngân của Bộ Kinh Tế.

CÁC ĐỢT XE ĐÃ CÓ HÓA ĐƠN

Đợt Ưu Tiên	:	1570 xe
Đợt	:	0001 — 2000
»	:	2001 — 4000
»	:	4001 — 6612
»	:	F modèle 66
»	:	F modèle 67
»	:	M modèle 66
»	:	M modèle 67
»	:	Mai—Juillet và Août 67 (đang trả)

BAN QUẢN TRỊ HỢP TÁC XÃ KÍNH MỜI

THÔNG CÁO

Hãng VILICO, 12 Bùi Chu, Saigon Trân trọng kính mời những khách hàng có đặt mua xe gắn máy hiệu HONDA, SUZUKI và YAMAHA đến hãng chúng tôi lãnh hóa đơn thiệt thọ cùng số tiền còn dư, kể từ nay đến ngày 31-12.1967, thể theo Thông Cáo của Bộ Kinh Tế số 227/BKT/KSKT/KSTgc ngày 11-12-67. Quá thời hạn trên, số tiền còn dư sẽ đóng vào Tổng Nha Ngân Khố, và khách hàng sẽ không được khiếu nại gì cả.

VILICO
12, Bùi Chu, Saigon
115, Bà Chương Dương, Saigon.

Thông cáo

Tham chiếu Thông cáo của Bộ Kinh Tế số 227/BKT/KSKT KSTgC ngày 11-12-67, Chúng tôi yêu cầu quý khách hàng đã mua xe gắn máy tại bổn hãng vui lòng đến lãnh số tiền còn dư và lấy Hóa đơn thiệt thọ tại số 129, đường Hậu Giang Chợ lớn. Quá ngày 31-12-67, chúng tôi sẽ đóng số tiền còn dư nầy khách hàng không đến lãnh vào Tổng Nha Ngân Khố theo lệnh của Bộ Kinh Tế. Xin thành thật cám ơn.

RẠNG ĐÔNG CÔNG TY
129 đường Hậu Giang Cholon

BỐ CÁO

Xin Mãn ông : VỊNH KHÁNH tức NGUYỄN VĨNH KHÁNH, cố phi chí tại cư sở hiện nhà ở nơi số 139/C13, đường Yên Đỗ Saigon (chung hiện nay đã bỏ nhà ra đi không còn ngụ địa chỉ trên nữa) SINH ra đã Lê khắc Ngọc Bội (do luật sư Triệu bá Thiệp thay mặt) có cấp mặt ra đơn trước Tòa Sơ Thẩm Saigon để xin ly hôn với ông.

Do đó tôi xin thông ngày 23-11-67 (Án số 645/LHI67) Ông Chánh Án đã duy chuẩn tố trên đó lại đưa ông Vinh Khánh tức ông Nguyễn Vinh Khánh ra hầu trước Tòa, và nội vụ còn được đình tới phiên xử ngày 4-1-1968 hồi 8 giờ sáng. Nếu ông Vinh Khánh tức Nguyễn vinh Khánh không chịu đến Tòa sẽ xử khuyết tích hiện vụ.

Nay bố cáo
Luật sư biện hộ : TRIỆU BÁ THIỆP

NƯỚC HOA HÉRA

— Bảo chế từ Hoa Lan Rừng V.N.
— Mùi thơm dịu dàng, ngọt ngào, lâu phai
— Thích hợp cho mọi giới.

Tổng phát hành : 242, Tôn-Đản Khánh-Hội
Chi nhánh : 124 Pasteur, Saigon
38 Minh Mạng Đalat
137 Hàm Nghi Saigon, Đ.T. : 91.284
Bán sỉ, lẻ khắp nơi

IN TẠI NHÀ IN BÌNH MINH 173 Phạm ngũ Lão SG
Q.L. PHẠM VĂN BẺ

Tiếp theo 5 trang 1

rao phải đó đôi đi nơi khác nếu 3 ngày không đủ thì nhân viên sẽ cho người đến dỡ tiệt ngay.

Ông giáo V. H. B. Giáo viên tại Phước Thắng đã không tuân lệnh chỉ ấp ra lá lối, cung mấy người nhà xách cây đao rượt đánh nhân viên có phận sự. Đến tiệt hạ Người em gái của ông H. lại xô quân ấy và là lóa là nhân viên đánh xét quân ấy. Hình như họ có tổ chức sẵn nên khi xảy ra vụ nầy có người lại đem máy ảnh chụp.

Nhà ra cảm xét đã lập biên bản và [illegible]

Nghe đâu Thiếu tá cảnh sát trưởng và ông Tân thị Trưởng cũng bắt nhân vì thái độ của anh em ông H. là nhằm mở phạm vào mà có thái độ không đúng như thế.

Riêng về phần đồng bào chúng tôi lại đây thì rất lấy làm thắc vì sau khi nhận cấm quyền địa phương cần một miếng đất vào một việc công ích nào.

Mà có bị người ta chiếm mảng như vậy thì thiệt hại chung không nhỏ. Tại vùng Vũng Tàu này, cái nạy ở thế chiếm đất công không phải là ít.

Tôm trong nhờ ông chủ nhiệm đánh lên một tiếng chuông để cảnh cáo.

Kỳ tên : Một nhóm dân bị hại
Phước Thắng

Tiếp theo 7 trang 1

Một Tân Tổ chức mặt trận VN

Bị can Trần Ngọc Nguyên văn Năng được nhiều phong viên thăm dò phỏng vấn nay vào nhận là có nhiều triển vọng để tuy thành một tân tài tổ của nhà điện đàn VN Trẻ trung, khá đẹp trai. Trung Ủy Năng đã điều xuất trên ngôn vào của mình trong «sen» trước vinh mông ngưa, với tiếng khác với ấn quốc gia.

Trước sân vị Tướng, Tá trên bàn điều khiển và với nhau nói rằng «là một nhân Phật tử, vì quê hương vô, Phật giáo, tôi đã tham gia vào biểu cố này để đòi Quốc hội và Chính phủ dân cử».

Cấp dưới ra tòa, cấp trên thăng chức

Bị can Trung Ủy Dương kiên Đợi trình bày trước Tòa rằng Ông đã hành động theo lệnh của Thiếu Tá Tham mưu Trưởng Địa phương quân và Nghĩa quân vùng I chiến thuật.

Trả lời thắc mắc của một luật sư Trung ủy Đợi cho biết Ông thì bị đưa ra Tòa xét xử, còn Thiếu Tá Tham mưu Trưởng nói trên «đã không bị đưa ra Tòa, còn được thăng Trung Tá». Mọi người hiện diện trong phiên Tòa đều bật cười. Sau đó, người ấy bắt đầu thì thầm bàn tán...

NGUYỄN QUẬN TRƯỞNG Hồng Ngự ra Tòa

SAIGON.— Theo một nguồn tin thăm quyền, Đại Úy Nguyễn Tan Phi, Quận Trưởng Hồng Ngự đã bị phạt quân tù 50 ngày trong tháng, đồng thời bị truy tố ra Tòa Án Quân Sự vì đã lợi dụng chức vụ để làm những điều mờ ám phi phép. Tự hậu đương sự sẽ không được giao phó chức vụ Chỉ huy Hành Chánh nữa.

Người ra Thiếu úy Nguyễn đình Th. nguyên thuộc Tiểu khu Phước đã bị đình chỉ thăng cấp 4 năm và bị truy tố ra Tòa vì đã chủ mưu trong vụ lợi dụng quân xa để chuyển chở và bán gạo bất hợp pháp. Việc truy tố đương xét tiếp tục.

Tiếp theo 6 trang 1

phân lại Hiến Chương của Giáo hội. Tổ chức này đã gây xáo trộn, tạo nhiều phiền nộ cho hàu hết các cấp trị sự và đồng đạo toàn quốc, tiêu thương đến uy danh giáo hội.

Bản thông cáo cho rằng chính vì thế mà Ban Đại diện của 8 Ban Trị sự tỉnh Giáo hội phật giáo Hòa Hảo vừa thành lập mới có đề tự cách triệu tập Đại hội toàn quốc để giải quyết mọi vấn đề giáo sự và vận động hàu cho Ban Trị sự Trung Ương nhiệm kỳ II đúng theo tinh thần Hiến chương của Giáo hội.

Bản thông cáo cũng mang chữ ký của Ban đại diện gồm có ông Đặng văn Kinh, Hội trưởng tỉnh Vĩnh Long, ông Lê văn Sang, Hội trưởng tỉnh Sadec, ông Lâm Thành Tư, Phó Hội trưởng tỉnh An Giang, ông Nguyễn văn Bảo, quyền Hội trưởng Phong Dinh, ông Phan Thanh Vong, Phó Hội trưởng Kiến Giang, ông Dương Quốc Nam, trưởng Ban Đại diện tỉnh Kiến Tường và ông Bùi Quang Vinh, Trưởng ban Xã hội, đại diện Ban Trị sự Thủ đô.

Xem trang 3

Huyết y kỳ thư

VIỆT-NAM CÔNG-QUỐC
NGÂN HÀNG
PHÁT TRIỂN NÔNG NGHIỆP
Số : 2452 NGVIB.1

CÁO THỊ
gọi thầu khẩn hạn

I.— Ngày giờ và nơi gọi Thầu :
Ngày 3-1-1968, lúc 10 giờ, tại Ngân Hàng Phát triển Nông nghiệp số : Bis Bến Chương Dương, Saigon.

II.— Mục tiêu cuộc gọi thầu
Bốc dỡ và chuyên chở 10.000 tấn bắp từ tàu đậu tại Thương cảng Saigon về kho Ngân hàng Phát triển Nông nghiệp tại Cholon

III.— Trị giá công tác :
Lô duy nhứt : 4.000.000 $

IV.— Ký quỹ tạm :
Nạp tại Ngân Hàng Phát triển Nông nghiệp 400.000 $

III.— Nơi tham khảo điều lệ sách :
Ngân Hàng Phát triển Nông nghiệp (Sở Nghiệp Vụ), số 7 Bis Bến Chương dương, Saigon.

Saigon, ngày 20 tháng 12 năm 1967
Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp

Hết :
— MẤT NGỦ
— LO ÂU
— NÓNG NẢY
— SUY YẾU
— UE OẢI
Nhờ uống
TRANQUANIL
Méprobam ate

Lời hàn
BUA NGƯA
KỲ ĐUA THỨ BẢY 23-12-67

ĐỘ NHỨT
Ngựa C4ul Đua 1400th.
Tuyết Cương nhứt Mai ». Hoàngphi Đam Nhung ngược

ĐỘ NHÌ
Ngựa C3 Đua 1.400 th
Hồng Phát nhứt Hương Huyền nhì Tridara ngược

ĐỘ BA
Ngựa B4ul Đua 1.400 th.
Kim H. Điệp nhứt Hằng Hiệp-nhì Thanh Hằng ngược

ĐỘ TƯ
Ngựa A4ul Đua 15.00 th.
Maury nhứt Vang Lạc nhì Bửu Long ngược

ĐỘ NĂM
Ngựa B4ul Đua 1.400 th.
Kỳ loan Anh nhứt Zéphyr nhì Vương Tôn ngược

ĐỘ SÁU
Ngựa D3 Đua chặm 1.500th.
Bảo Quốc nhứt Đăng Thành nhì Hằng ngọc Lan ngược

ĐỘ BẢY
Ngựa D3 Đua 1200 th.
Kim Lộc nhứt Hoạnh m. Châu nhì Thanh Đạm ngược

XEM TRANG 2 :
Truyện ngắn dự thi

SANH LỢI ?
Bảo đảm an toàn

Quí vị có ít nhiều vốn chưa dùng muốn được SANH LỢI hàng tháng hoặc 1, 2 năm được bảo đảm an toàn, hoặc muốn trở thành Chủ Villa Phố, Đất, Cao Ốc, Hotel, Rạp hát SAIGON-CHOLON đều sẵn có huê lợi xin đo MỸKIM 8 Nguyễn Tăng Chau (Ngã 6) Saigon Đ.T 23.989 Mua và Bán, Cho vay, Mượn, Cầm Thế Xây cất, Cho mướn, Ban gọp, Mua góp (Đều có lợi) Giải quyết mau lẹ Đã và đương hàn gắp nhiều phố đẹt).

ớn ớn lạnh
Sợ mưa, sợ gió

Cả GÓC RẾT, RỆT KÌNH NIÊN, sợ nắng nóng, khó thân đã dượi ăn uống thấm tiêu hay tính bung, ngủ không ngon giấc, nằng mưa hay lạ cảm, mỗi một sổ mũi ,nhảy mũi uống ngay :

Thuốc DƯỠNG THẦN
KIM ĐIỀN

MUỐN HẾT LAO PHỔI

Em Nguyễn văn Nhân đã em tôi, được một y sĩ tài ba trị hết lao Phổi (bình nặng và lâu hơn em đến 9 năm) Em đăng cu mời cầu là bà con phê tôn em. Về ngày thì anh đã chỉ em đưa đến y sĩ ấy.

Anh Nguyễn văn Bài
418/22 Nguyễn Hoàng
Chợ Lớn

Thông Cáo

Thể theo Thông cáo của Bộ Kinh tế, xin mời quý khách hàng có đặt mua **xe gắn máy** tại bổn hàng, đến nhận hóa đơn thiệt thọ và lãnh lại số tiền dư **từ nay đến hết ngày 31-12.67.**

Sau ngày kể trên, số khách hàng nào không lãnh lại số tiền dư, sẽ không thể khiếu nại và số tiền ấy sẽ được nộp vào Tổng Ngân Khố.

SAIGON PHÂN BÓN CÔNG TY
49, Bến Chương Dương SAIGON

VIỆT NAM CỘNG HÒA
ĐÔ THÀNH SAIGON
SỞ CÔNG CHÁNH ĐÔ THÀNH

CÁO THỊ ĐẤU THẦU
công khai

I.— Mục đích đấu thầu :

a) Công tác đắt 4.600 thước cống 1.00 thước nội kính trên các đường : Minh Phụng, Phạm phú Thứ, Nguyễn văn Thoại, Tôn thọ Tường và Hương lộ 14 (lô duy nhứt).

d) Công tác cán đá xanh toàn diện và tráng nhựa 2 lớp toàn diện nhiều đường trong Đô thành, chia làm 4 lô.

II.— Ngày, giờ và nơi đấu thầu.

Tòa Đô chánh Saigon (Văn phòng ông Phụ tá Ngoại vụ) lúc 10 giờ ngày 05-01-1968.

III.— Ước lượng công tác

a) Lô duy nhứt đặt cống	29.900.000 $
b) Lô số 1 bến Hàm Tử Chợlớn	20.000.000
— 2 đg Phạm ngũ Lão và Bạchđằng	13.464.000
— 3 đg Phan đình Phùng và Võ Tánh	12 384.000
— 4 đg Nguyễn bỉnh Khiêm và Hồng thập Tự	19.872.000

IV.— Ký quỹ tạm

a) Lô duy nhứt đặt cống	500.000 $
b) Lô số 1 bến Hàm Tử	330.000
— 2 đg Phạm ngũ Lão và Bạch đằng	220.000
— 3 đg Phan đình Phùng và Võ Tánh	200.000
— 4 đg Nguyễn bỉnh Khiêm và Hồng thập tự	320.000

V.— Nơi tham khảo hồ sơ và điều kiện sách :

Trong ngày, giờ làm việc tại : Sở Công chánh Đô thành (Phòng Kiểu lộ Saigon — Đông và Tây).

VI.— Hạn chót nạp đơn đề đồng ký quỹ tạm :

Trước 09 giờ ngày 05 tháng 01 năm 1968 tại Văn phòng Sở Công chánh Đô thành.

Saigon, ngày 15 tháng 12 năm 1967
TUN. Đô trưởng Saigon
TÒNG THƯ KÝ
ĐOÀN VĂN BÍCH

Vũng Tàu Xà Hội

Tương-Sinh Viện. Dưỡng Nhi, Ký Nhi, Cô Nhi tại số 13/6A đường Lê,văn-Duyệt Bãi Dâu Vũng Tàu

Ngày 5 tháng 01 năm 1968 bắt đầu nhận trẻ em. Từ sơ sinh đến 6 tuổi,

VIỆN Có dạy lớp Mẫu Giáo Việt- Anh, Pháp, (Ngữ)
VIỆN Cũng cần nhiều (Sản phụ) mang thai,thiếu sự dùm bộc
VIỆN Giúp đến sanh nở và bảo dưỡng hài nhi.

Chủ nhân
Bà Paulin Trần Đắc tự Mỹ-Hạnh
Văn phòng Liên lạc 30 Đại lộ Lê-Lợi Vũng Tàu

Vừa về các máy móc tối tân
(Giá quảng cáo rẻ không đâu bằng)
TÂY HẤP
120 đồng một bộ áo phục
MÁY HẤP : Khác trùng, rất dơ thật sạch với hóa phẩm ngoại quốc
MÁY UI: Hàng trở như mới, nếp thẳng. Quý ông bà hãy giao bộ đồ tốt tiếc cho
hãng PHẠM TA — CAM VÂN
135 Hàm Nghi Saigon — Đ.T. 91.284
— Giặt gấp gian trong 6 tiếng đồng hồ.
— Cần Đại lý : Saigon—Cholon—Giadịnh. Tiếp khách vai buổi chiều

thế giới qua làn sóng điện

Quân chính qui Bắc Việt chuẩn bị tấn công thị trấn Saravane (Hạ Lào)

VẠN TƯỢNG (UPI).— Chính phủ Ai Lao hôm 19-12 cho biết ba tiểu đoàn Bắc Việt đã đóng quân quanh thị trấn Saravane thuộc Hạ Lào và tình hình tại đó rất nghiêm trọng.

Một thông cáo do văn phòng thủ tướng Ai Lao công bố vẫn cho rằng lời của một tù binh Ai Lao bị Bắc Việt hiện chuẩn bị tấn công vào thị trấn này kể từ lúc sáu, Thị trấn Sa[illegible] cách đông nam Vạn Tượng 300 dặm.

Trung tâm văn hóa Hoa Kỳ ở Tây Bá Linh bị đập phá cửa sổ

BÁ LINH (AP).— Tối thứ Ba, những người biểu tình đã đập bể 17 hoặc hơn nữa cửa sổ của trung tâm văn hóa Hoa Kỳ ở Tây Bá Linh.

Trong một cuộc mít tinh nhân nhiệt của sinh viên thị trường Tây Ba Linh Klaus Schuetz bị sinh viên xô đẩy, và tiếp theo cuộc mít tinh, sinh viên kéo đi biểu tình bình khoang chỗ Bá.

Vụ Anh gia nhập thị trường chung Âu châu

BRUXELLES (UPI).— Hôm thứ ba, Pháp và 5 nước bội viện khác trong thị trường chung Âu châu có về chia rẽ hoàn toàn bất đồng ý kiến về việc có nên chấp nhận Anh quốc vào cộng đồng kinh tế Âu châu đang thịnh vượng hay không.

Các ngoại trưởng hội kín, chỉ có sự tham dự của chính các ngoại trưởng và vài phụ tá chính yếu.

Chính phủ quân nhân Hy Lạp xúc tiến thành lập chính phủ dân cử

NHÀ ĐIỆN (UPI).— Hôm thứ Ba, chính phủ quân nhân Hy Lạp có vẻ đang chuyển cuộc tranh chấp với quốc vương Constantine theo chiều có lợi cho chính phủ bằng cách xúc tiến thành lập một chính phủ dân cử, và bắt đầu phóng thích những tù nhân chính trị.

Người ghép tim mất bạch huyết cầu

LE CAB (AFP).— Sáng 20-12, bác sĩ Boitan, nói Wanskarsky sẽ được tiếp nhiều bạch huyết cầu Grenog với của bệnh nhân có vết rất mới.

Bác sĩ Botha nói rất có thể đang điều tiếc cơ thể khước từ cái tim ghép.

Cảm tạ

Chúng tôi xin chân thành cảm tạ quý vị quan khách và thân hữu quyến thuộc đã có lòng đến phân ưu và đưa tang cho cha chúng tôi là :

Cô Thiếu Tá ĐỖ CAO LUẬN

đã bỏ sinh vì tổ quốc tại mặt trận Đaknông (Tuyên Đức), đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Trong lúc tang gia bối rối có điều chi sơ xuất xin quý vị niệm tình thứ lãi.

Ông Bà ĐỖ CAO LUẬN và các con

CẢM-TẠ

Niên Trưởng và toàn thể Dân Biểu Hạ Nghị Viện xin chân thành cảm tạ :

— Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa
— Phó Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa
—Ông Niên Trưởng Thượng Nghị Viện
— Thủ Tướng Chánh Phủ
— Quý Vị Tổng Trưởng, Bộ Trưởng, Thứ Trưởng
— Quý Vị Nghị Sĩ Thượng Nghị Viện
— Ông Đô Trưởng Saigon
— Quý Vị Tỉnh Trưởng các tỉnh Quảng Nam, Quảng Tín, Gia Định.
— Quý Vị Đại diện các cơ quan công quyền, dân cử, các đoàn thể, Tôn giáo và Quý vị bạn hữu thân thuộc

đã đến phúng điếu, chia buồn, giúp đỡ và tiễn đưa linh cữu

CỐ DÂN BIỂU BÙI-QUANG-SẠN
Đệ Ngũ Đẳng Bảo Quốc Huân Chương

đến nơi an nghỉ cuối cùng.

VĂN PHÒNG LÂM THỜI
HẠ NGHỊ VIỆN

CHIA BUỒN

Được tin buồn
BÀ TÔ TRƯỜNG PHÙNG
nhũ danh BÙI THỊ SÁNH
nghiệp chủ ở Cao Lãnh (Kiến Phong) thất lộc tại tư thất số 22B1 Phan đình Phùng SaiGon ngày 12-12-1967, hưởng thọ 63 tuổi.

Thành thật chia buồn cùng chủ Tư và cầu chúc hương hồn thiên Tư siêu thăng tịnh độ.

Ông bà NGUYỄN THÀNH TÂY
và các con (Cao Lãnh)

Bố cáo

Kính mời quý vị đã mua xe gắn máy HONDA nơi Hãng chúng tôi đem phiếu giao hàng tạm đến đổi hóa đơn chánh thức và nhận tiền sai-biệt từ nay đến hết ngày 31-12-67, theo Thông cáo của Bộ Kinh Tế số 227/KSKT/KSTGC ngày 11-12-67. Quá ngày nói trên, quý vị không được khiếu nại.

Hãng NAM NGUYỄN
37-39, Trần-Hưng-Đạo Saigon

CÁO THỊ ĐẤU THẦU

I— Ngày giờ và nơi mở thầu :
Ngày 2-1-68 hồi 10 giờ tại Bệnh Viện I Dã Chiến

II.— Mục tiêu việc thầu :
Cung cấp thực phẩm và cũi đốt kỹ độ II/LCN/68 cho Bệnh Viện I Dã Chiến. Trị giá ước lượng (lô duy nhất) 950.000.000

III.— Nơi tham khảo điều lệ sách :
Trong những ngày giờ làm việc tại Cục Mãi Dịch số 163 đại lộ Chi Lăng Phú Nhuận Gia Định (Phòng Mãi Ước I). Cục Quân Y (Ngang Tổng Y viện Cộng Hòa Gò Vấp) Bệnh Viện I Dã Chiến.

Gia Định, ngày 19-12-1967
CỤC MÃI DỊCH

HÃNG GẠCH BÔNG ép bằng máy điện
SÁNG LẬP TỪ NĂM 1910
THANH DANH
242, Cống Quỳnh SAIGON